

МИКОЛА ФР. ЧИРОВСЬКИЙ

ЖАРТИ
І
АНЕКДОТИ

JOKES
and
ANECDOTES

Compiled by
NICHOLAS FR. CHIROVSKY

CLIFTON, NJ

2001

ЖАРТИ

I

АНЕКДОТИ

Зібрав і упорядкував
МИКОЛА ФР. ЧИРОВСЬКИЙ

КЛІФТОН, Н.Дж.

2001

*Ініціатива та фінансування цього видання
належить
приятелим професора Миколи Чировського*

© 2001 by Nicholas Fr. Chirovsky

All right reserved

Всі права застережені

ПЕРЕДСЛОВО

У тяжких щоденних умовинах життя може легко розвинутися духове прибиття, знеохота і депресія. Усміх і безжурність можуть цьому зарадити. Метою редактора цієї книжечки саме є якось причинитися до розради тих, яким злобуденність надокучала; їх розвеселити і піднести на дусі, і додати сили дальше змагатися зі завданнями і перешкодами для їхнього виповнення на шляху їхньої часом легшої, а часом тяжкої буденщини.

Редактор цієї книжечки від ранньої молодості любив прислуховуватися, запам'ятати, а то і записувати жарти і дотепи, їх переповідати і розвесиляти товариство. У своїй професійній праці, як професор університету, він ними і забавляв своїх студентів, здобуваючи цим і їхню прихильність і більшу увагу до викладових матеріалів.

Вкінці, пішовши на пенсію і маючи багато вільного часу, він рішився приготувати книжечку з жартами і дотепами до друку, не включаючи до неї жодних "брудних" дотепів, щоб цим шляхом досягнути якнайдальших кругі засмучених, прибитих і сумних. Редактор книжечки хоче широко побажати всім, що візьмуть цю книжечку, в руки, "Смійтесь на здоров'я!"

М. Ч.

Маямі Біч, 2000

З БІЛЬШОВИЦЬКОГО ГУМОРУ

Свобода людини — по-советськи

— “Будь гуманий, чесний, шануй людські права і людську гідність, бо як ні, то я тебе, сволоче, застрілю!”

*

— Чому в СССР завжди бракувало м'яса?

— Бо москалі так скоро йшли до комунізму, що худоба не могла їх наздогнати.

*

На вулиці одного советського міста зустрічаються два добре знайомі. Один має підв'язану бороду:

— “Що тобі є?” — питается другий.

— “Зуби мене болять,” — відповідає запитаний.

— “Так, а чому не підеш до зубного лікаря?” — знов питается другий.

— “Ти що говориш? Ти хіба не знаєш, що в нас не можна губи відчинити?”

*

У соціалістичній Польщі оповідали собі такий дотеп:

— “Чи є чесні комуністи?”

— “Авеж. Наприклад голова Партиї, Гомулка”.

— “А чи є розумні комуністи?”

— “Є і такі. Наприклад прем'єр Циранкевич. Він не міг би бути прем'єром і керувати державою, якщо б не був розумний”.

— “А чи є чесні і розумні комуністи?”

— “Hi! Таких не має, не було і не буде”.

— “Чому ні?”

— “Це просто і логічно. Чесний комуніст не може бути розумним, а розумний комуніст не може бути ніколи чесним. А хто є і чесним і розумним, тоді він не може бути комуністом. Воно не згоджується”.

*

Один відвідувач польського “вождя” Ярузельського побачив на його бюрку телефон тільки з великою слухавкою, але без розмовника. Здивуваний, він питаеться Ярузельського:

— “Як це так? Що це за телефон, що тільки можна слухати, але не відповідати?”

Ярузельський поважно відповів:

— “Це наша пряма телефонна лінія до Кремля”.

*

Свобода слова по-советськи

Східно-німецький “президент” Отто Гротевольт з місією на переговорах у Москві.

Він слухав балачок годину-дві, як говорили москалі. В кінці зробив знак рукою, що і він хоче щось сказати. Один з москалів зараз йому перебив і сказав:

— “Товаришу Гротевольт! Коли ми схочемо послухати вашу думку, ми зараз вам скажемо, що ви маєте говорити!”

*

На перехресті вулиць у Варшаві за советських часів стойть кількох громадян і дискутують. Ненадійно один з них сказав голосно:

— “А я вам кажу, що цей уряд є до нічого”.

Почув це поліцай, що був недалеко, підійшов до гурту, і вказуючи на критика, сказав:

— “За очорнювання нашого уряду, я вас арештую”.

Перестраний громадянин став боронитися:

— “Але ж, товаришу міліціонер, я сказав, що цей екзильний уряд в Лондоні є до нічого!”

А поліцай йому відповідає:

— “Слухайте, товариш! Я є державним урядовцем, і тому дуже добре знаю, котрий уряд є до нічого. Ви арештований”.

Заложивши йому кайданки, взяв зі собою.

*

Є велике приняття в Королівському палацу в Лондоні. Різні амбасадори і чужинні і англійські репрезентанти намагаються цілавати королеву в руку, а вона кожному щось шепче до вуха. Наближається совєтський амбасадор, приклякає і хоче цілавати королевої руку. Королева йому каже:

— “Екселенціє, цього не робіть. Я маю егзему на руці”.

На це відповів москаль:

— “Нічого, Ваше Високородіє. От, Брежнєв має геморойди, а одначе ми всі його цілуємо”.

*

Комуністичний партійний агітатор приїжджає до колгоспного клубу і питаеться голови клубу:

— “Коли була у вас остання доповідь на антирелігійну тему?”

— “Та я вже і не пам'ятаю, чи на Пречистої, чи на Пасху, чи Зелені Свята!” — цей йому відповідає.

*

У Києві за совєтських часів улаштовано святочну академію. Читано доповідь про Сталіна, виголошувано

поеми про Сталіна, співано кантати про Сталіна.

Що це за відзначення?

Це була академія в честь Тараса Шевченка.

*

В одному місті Української ССР рішено поставить пам'ятник Т. Шевченкові.

Проголошено конкурс на пам'ятник. Згодом наспіло згодом багато проектів. Конкурс виграв проект: стойть величавий Сталін, а в руці держить книжку Шевченкового "Кобзаря".

*

Сталіна офіційно називано "батьком советських народів".

Популярним коментарем цього сказання було, що "народи Советського Союзу найбільше бажають собі бути сиротами".

*

Американець хвалився своєю свободою і демократією, кажучи, що він може стати перед Білим Домом у Вашингтоні і назвати президента Регена дурнем.

На це москаль:

— "В нас також свобода і демократія. Я теж можу стати перед Кремлем і голосно назвати президента Регена дурнем".

*

Мимо всіх зусиль поправити видайність советського хліборобства, Хрущові це не вдалося.

Незабаром на партійному засіданні на найвищому рівні дискутувалося справу введення комунізму у цілому світі. Тоді Хрущов запротестував, кажучи:

— "Товариші! Залишіть. Якщо введемо комунізм у всіх країнах, де ж тоді купувати нам пшеницю?"

*

Советські сільсько-господарські експерти виступали у 1970-их роках у Принстонському Університеті і пропонували, щоб їх спровадити до США для допомоги Америці позбутися тут турботи сільсько-господарської надпродукції, бо в ССР такої проблеми немає. ССР має недобір і мусить сільсько-господарські продукти імпортувати помимо величезної скількості родючої землі.

*

Леонід Брежнєв втішався загальною опінією інтелектуального примітива. Він помер і приходить до св. Петра, щоб той впустив його до неба. Св. Петро питає, хто він такий і щоб доказав свою ідентичність. Брежнєв не знав як це зробити. Св. Петро каже:

— “Як прийшов Пікассо, він показав, що вміє малювати; Рубінштайн, що вміє грати на піяно, а Каллас, співачка, що вміє співати”.

На це Брежнєв:

— “Хто це такі: Пікассо, Рубінштайн і Каллас?”

Лице св. Петра роз'яснилося і він сказав Брежнєву:

— “Ходи сюди! Своєю неграмотністю ти доказав хто ти дійсно є; ти є дійсно Леонідом Брежнєвом!”

*

В Чехії у 1970-их роках кружляв такий анекдот:

Які є два шляхи, щоб москалі покинули Чехословаччину?

Є два шляхи: природний і надприродний. Природний — щоб ангели злетіли з неба і перенесли москалів і їхні танки до Советського Союзу; і надприродний — щоб москалі вийшли із Чехословаччини зі своєї доброї волі.

*

У польському часописі в 1970-их роках з'явилось таке оголошення:

“Заміняю каменицю у Варшаві за мішок до спання в Нью Йорку на вулиці”.

*

Інший анекдот 1970-их років створився на основі шестиденної війни між Ізраїлем і Арабами.

Один европеєць питав арабів, що було причиною їхньої так скорої програної війни, бо ж вони мали московську зброю і найкращих московських мілітарних дорадників.

На це йому араби відповіли, що москалі їм дораджували відворот і казали ждати на зиму — зі свого досвіду з Наполеоном.

*

Комууністичний уряд Польщі дуже стежив за можливими антидержавними діями Католицької Церкви і висилав агентів тайної поліції до церков, щоб слухати проповідей, чи в них не буде ворожої пропаганди. І тому говорилося, що тодішній кардинал Вишинський починав свої проповіді так:

— “Дорогі братя і сестри в Христі і агенти тайної Служби Безпеки!”

*

Один жид вивчав гебрейську мову у Москві. Його взяло КГБ, переслухало і поінформувало, що він є застарий, щоб емігрувати до Ізраїлю, і що йому не має потреби вивчати гебрейську мову.

Старий жид погодився, що він для еміграції є вже застарий, але він цю мову вивчає, бо нею говорять в небі.

На це йому каже агент КГБ:

— “А що буде, як ти підеш в пекло?”

На це йому жід:

— “Я цим не турбуєся. Я вже знаю добре по-московські”.

*

Інший анекдот висміває основну непослідовність поміж ідеологією, професійною роботою і загальним постопуванням членів комуністичної партії. Саме заходить до психіатра людина і каже:

— “Докторе! Я маю велику проблему. В мене не має послідовності поміж цим що я думаю, говорю і роблю!”

На це психіатр відповідає:

— “Мені дуже жалко! Але я членів партії не лікую!”

*

До тюрми в ССР вкидають нового в'язня. Другі в'язні зараз нетерпляче його питаютъ, скільки років він дістав відсидіти в криміналі або концентраку. Він відповідає:

— “Я дістав 10 років”.

— “А за що; за який промах”, — продовжували питатися другі в'язні.

— “За ніщо!” — він відповідає.

На це другі:

— “Ти брешеш! В Советському Союзі “за ніщо” дають тільки п'ять років”.

*

Західні гості об'їжджають і оглядають сибірську копальню золота і завважують, що викопане золото лежить нічим нехоронене на полі біля копальні. Вони дуже дивувалися:

— “Золото таке цінне. Як це так, що ви тут в

СССР його не хоронете і не держите під замками і ключами? Ми це робимо на Заході”.

На це більшовицькі чиновники:

— “В нас в СССР правдива цінність, це людина! І ми тому не золото, а людину тримаємо під ключем”.

*

В приватній розмовіsovетського дипломата з французьким, цей перший запитав другого, чи він є віруючий; чи вірить в Бога. Француз відповів:

— “Так, я є віруючий, але не практикуючий”.

Відтак він питав советського дипломата, чи той вірює в марксизм. Цей відповів:

— “В мене наоборот. Я невіруючий, але практикуючий, щоб прожити”.

*

Які є докази, що комунізм є кращий від капіталізму або других систем?

— Комунізм розв'язував такі свої проблеми, які ані в капіталізмі ні других системах ніколи навіть не заінтували.

*

Яка є різниця поміж капіталізмом і комунізмом?

— В капіталізмі людина експлоатує другу людину, а в комунізмі це діється наоборот.

*

У 1960-их роках СССР терпів на брак хліба і купував збіжжя в Америці і Канаді.

— “Яким способом це було можливе?” — запитували у Советському Союзі.

Партійні відповідали, що це було можливим тільки через недоладки в капіталізмі, який терпів на хронічну сільсько-господарську надпродукцію, та що СССР,

купуючи збіжжя, допоміг капіталізму пережити кризу надпродукції... (замовчуючи власнуsovетську турботу недобору!).

*

Марксизм мав нібіто створити безклясове суспільство, де всі були б рівні. В дійсності, в СССР витворилася клясово зріжничкова сусільність.

I так пересічний советський громадянин говорив:

— “Народ добивається на працю на сьому годину ранку публічною транспортацією, автобусами і підземками, а слуги народу — управа і номенклатура приїжджає на роботу о десятій годині лімузинами”.

*

Через місто їде переповнений автобус. На зупинках щораз всідають нові люди. Водій кличе:

— “Переходіть, громадяни до заду і не городіть входу”.

Хтось із пасажирів його питаеться, чому він їх називає “громадянами”, а не “товаришами”, як водилося у СССР.

Водій автобусу на це відповідає:

— “Коли б ви були “товаришами”, ви б не тиснулися в автобусі, а їхали б до праці лімузинами”.

*

У советській школі під час лекції учитель питаеться учнів:

— “Що діється такого злого в Америці?”

Учні відповідають:

— “Там господарська криза, люди на вулицях вмирають з голоду; там дискримінація чорних і гангстери тероризують громадян; там зогнилий капіталізм і наближається катастрофа”.

— “Добре — каже учитель, — а тепер скажіть, до чого прямує СССР і що хоче досягнути?”

Учні всі закричали в один голос заслуханої пропаганди:

— “СССР хоче догнати і перегнати Америку!”

*

На Червоній Площі перед Кремлем у Москві чоловік визивавsovетську владу, оскаржуючи її в несправедливості, дискрімінації, недолужності і кривді. Агенти КГБ (НКВД, ГПУ) його арештували. Люди стали в його обороні:

— “Чи ж не бачите, що цей чоловік не є впovні розуму?”

На це агенти:

— “Він може бути невповні розуму, але лайдак говорить правду”, — і його відвели.

*

На ХХІІІ конгресі комуністичної партії СССР дуже довго промовляв Л. Брежнєв. По його промові КГБ йому зголосило, що арештовано на залі нарад американських шпігунів. Брежнєв був здивований великою чуйністю агентів КГБ, і призвав їх, щоб вони подали деталі інциденту. Агенти прийшли і подали такий звіт:

— “Товаришу Брежнєв! По двох годах вашої промови вже всі делегати спали на залі нарад, а тільки ті два не спали і точно слухали ваших слів. Ми тоді рішили, що це шпігуни і вороги народу за словами великого Леніна, який сказав, що »ворог ніколи не спить»”.

*

Сталін десь загубив свою файку і не міг її віднайти. Вкінці наказав агентам КГБ, щоб вони її знайшли. За якийсь час диктатор знайшов файку і повідомив про це

КГБ, наказуючи припинити розшуки.

Кагебісти йому сказали, що цього не можуть зробити, бо вони в цій справі мають десять арештованих.

— “Відпустіть їх!” — наказав Сталін.

— “Це неможливо, — відповів комісар, — вони під час переслухання всі призналися в крадіжі”.

*

Заяць біжить черезsovєтський кордон. Його за-
держує прикордоння сторожа і питає:

— “Чому втікаєш?

А заяць на це:

— “В СССР вистрілюватимуть всіх медведів”.

— “Ти ж не медвідь”, — стверджує пограничник.

На це заяць:

— “А чи ви зможете в тому переконати КГБ?” —
і побіг далі.

*

Одним з найбільших вислужників Москви на Україні був “малорос”, письменник, Олександер Корнійчук. Якось, виходячи з будинку Верховної Ради в Києві, Корнійчук впав і поранився. Йому ледви допомогли встати. Зараз покликали лікаря, якому сказали, що Корнійчук мабуть поранив собі хребет. На це лікар:

— “Це неможливо. Я його роками лікую, і не завважив, щоб він мав хребет”.

*

Відкрилася важлива державна позиція в СССР. Переслухують кандидатів. Ставлять першому питання:

— “Скільки є два і два?”

Кандидат вперто казав, що це є чотири.

Його відкинули як непридатного інтелектуала. Другий кандидат вагався, кажучи, що два і два є або три,

або чотири, або п'ять. Його відкинули, мовяль, як безхарактерну людину, що міняє слово.

Третій кандидат перший раз відповів, що два і два є чотири. Але коли він комісії не вдоволив, другим разом він відповів:

— “А скільки ви хотіли б, щоб було два і два?”

І його назначили на це становище зараз, без вагання, як найбільше придатного вислуговуватися московсько-совєтської імперії впоперек правді і логіці.

*

Деморалізація, недостачі, дволичність і крадіжки були сталими признаками совєтського суспільного і господарського життя. Один совєтський громадянин так з клинами очеркнув положення:

— “СССР, це дуже багата держава. Її вже сімдесят років всі громадяни розкрадають, і ще цілої не розікарали.

Або інша версія:

— “Чи є в СССР злодії?”

— “Hi! Не має. Сам народ все краде”.

Або:

— “По досягненні повного комунізму, чи люди дальше будуть красти? — було питання до Вірменського радіо.

— “Так, якщо ще щось залишиться до розкрадання”, — диктор сказав у відповідь.

*

Під час Ялтської Конференції Рузвельт і Сталін при чаю стали обмінюватися думками. Сталін питаетесь Рузвельта:

— “Скільки американський робітник пересічно заробляє на рік?”

Рузвельт відповідає:

— “Пересічно біля \$1,000.”
— “А скільки він пересічно потребує на річний прожиток?” — продовжував питатися Сталін.

На це Рузвелт:

— “О! Біля \$500.”
— “Ну, а що цей робітник робить з надвижкою?”
— було слідуюче Сталінове питання.

Рузвелт сказав:

— “Я не знаю. Це його справа. Я тим не цікавлюся”.

З черги Рузвелт запитався Сталіна:

— “Скількиsovетський робітник пересічно заробляє на роботі через рік?”
— “А біля 1,000 рублів пересічно через рік”, — сказав Сталін.

Рузвелт на це:

— “А скільки цьому робітникові треба річно на прожиток його родини?”

Сталін відповів:

— “Біля 3,000 рублів”.

Рузвелт здивувався до краю і питаеться:

— “Ну, а як цей робітник може прожити з таким недобором заробітку?”

На це Сталін:

— “Я не знаю. Це ж робітника справа. Я тим не цікавлюся”.

*

В советській пресі появилася вістка, що передові вчені в СССР винайшли такий могутній нуклеарний реактор, що розбиватиме атом величини зрілої вишні.

*

Казали в Росії, що “великий” московський вчений, біолог Мічурин, щоб допомогти совєтському сільському

господарству, успішно зумів змішати пса з яблінковим деревом. У висліді, якщо хтось намагався би викрасти яблучка, яблінка стає гавкати, а під час посухи, вона сама себе підливає.

Мічурін рівно ж виростив корови з дуже довгими шиями, так що вони могли пастися на заході Європи, а дойтися в Советському Союзі.

*

Один громадянин питався в колишньому СССР, яка є порівняльна вартість або цінність бритийського фунта, американського доляра і советського рубля. Йому було сказано, що один фунт рублів варт одного доляра.

*

В Советському Союзі силою пропихано так званий “соціалістичний реалізм” або “соцреалізм”, тобто возвеличування соціалізму в СССР. На запитання:

— “Яка є різниця поміж мистецькими напрямками?”

Таку подавалося відповідь в насмішкуватому тоні:

— “Натуралізм відзеркалює дійсність; імпресіонізм відображає дочуття і душевне сприймання, а соціалізм відзеркалює наказ Москви, підсиленний загрозою депортації до концтабору вразі непослуху”.

*

— “Яка в Советському Союзі найбільш поширенна форма мистецтва?” — питаютися гості зі Заходу.

На це приходить відповідь:

— “Репресіонізм”.

*

На одних зборах партійний агітатор говорив про те, що щасливе життя в повному комунізмі є вже на горизонті. Один старший чоловік не зрозумів, що це таке

горизонт. Агітатор сказав, що це обрї. Але цьому чоловікові все ще це не було ясно. Прийшовши додому, він відшукав слово у словнику і прочитав таке:

“Горизонт або обрї — це лінія, де в далечині стикається земля з небом, і яка стало віддається як ви до неї наближаетесь”. І цей чоловік врешті зрозумів як далеко є комунізм.

*

Совєтський громадянин емігрував до Америки. На летовищі його обскочили репортери і питают:

— “Чи в ССР є досить харчів?”

Громадянин відказав:

— “Не можна нарікати”.

— “Як мається справа з одягом в Совєтському Союзі?”

Знов відповідь була:

— “Не можна нарікати”.

— “А які є житєві умовини загально?” — було дальнє питання.

— “Не можна нарікати”, — остаточно відповів совєтський громадянин.

— “А чому ж ви вийшли з ССР, як там не є так зле і приїхали в Америку?”

А цей їм на те:

— “Бо тут в Америці можна нарікати”.

*

В Совєтському Союзі можливість вільних виборів є мрією для його народів, але смертельним кошмаром для його правління.

*

Совєтські громадяни під кінець ССР були певні, що біблія помилялася, кажучи, що наперід був хаос, а

потому прийшов порядок. Вони є переконані, що наперід було плянування, а згодом створився хаос.

Вони далі є переконані, що за Сталіна СССР був на межі катастрофи, але пізніше він пішов вперед.

*

Стрінулися в Москві оптиміст і пессиміст і в розмові пессиміст сказав:

— “В СССР є так зле, що вже гірше бути не може”.

На це оптиміст:

— “О! Напевно ще може бути гірше”.

*

Совєтський суддя входить до залі судів в московському суді і сміється голосно і гістерично. Просто заходиться від сміху. Його товариші питаютися, чому він так сміється. Він на це:

— “Я саме почув знаменитий анекдот”.

— “Скажи його нам”, — домагаються другі судді і урядовці.

— “Не можу, — відповідає він. Я саме за цей жарт присудив перед хвилиною оповідачеві п'ять років концентраку”.

*

Вже за “перестройки”, видано в СССР перший раз Біблію. Її перші рядки так звучали:

“З початку не було нічого, тільки товариш Бог проходжувався вулицями Москви”.

ПРО ЖИДІВСЬКИЙ ДОТЕП

Посередник супружжя показує молодому мужчині погану дівчину з горбом на плечах. Молодий мужчина поіритований каже посередникові:

— “Чи ви одуріли! Показуєте мені цю горбату дівчину”.

— “Так! — каже посередник. Але за тим горбом є посаг 400,000 доларів”.

На це будучий жених:

— “Слухайте! А чи ви не знаєте, чи цей батько не має ще доні з двома горбами на плечах?”

*

Питає синок батька:

— “Що це є чесність?”

— “Абрамку! Ти знаєш, що я є у спілці з Конгеном і от наприклад, приходить до склепу покупець і місто платити десять доларів, через помилку оставляє мені двадцять. І тут заходить питання чесності, чи я про це маю Конгенові сказати, чи ні”.

*

А в другому випадку батько так вияснює синові поняття чесності:

— “Як ти, сину, найдеш на вулиці 50 центів, ти їх підніми, піди до найближчої хати, застукай у двері. Коли тобі їх відкриють, скажи, що коло цієї хати ти найшов 50 центів; та що ти думаєш, що вони їхні і їх віддай мешканцям цього дому.

А коли б ти знайшов сто доларів; тоді піди на по-

ліційну станицю. Віддай там ці гроші і попроси, щоб поліція відшукала їхнього власника.

Однаке, коли б ти найшов \$100,000, сховай їх собі. Тобі вже чесности не треба”.

*

Ще за царської Росії пішов жид купатися, і ненадійно став топитися в ріці:

— “Гвалт! Гвалт! Рятуйте!” — кричить він.

Два міліціянти ідуть біля ріки, і на крик Мошка не звертають жодної уваги. Вкінці Мошко умудрився і став кричати:

— “Нехай шляк трафить царя! Смерть цареві!”

Два поліцаї це почули і таки зараз в одностоях, скочили в ріку; врятували Мошку і повели його до криміналу.

*

Старий жид стало молився до Єгови, щоб цей допоміг йому виграти гроші на льотерії. Минали роки і він не вигравав, але стало просив про це Єгову. В кінці Єгові це знудилося, і коли жид молився, ненадійно почувся голос з неба:

— “Іцку! Май милосердя наді мною! Купи хоч льотерійний білет! Хоч трішки зі мною співпрацюй!”

*

Стрічає Мошко Іцка і питає його, коли Іцко відасть йому довг \$200.

Іцко на це:

— “Звідки я це можу знати. Я ж не є пророком”.

Поіритований Мошко каже піднесеним голосом:

— “Іцку! Я теж маю довги і мушу їх віддавати. Що ти собі взагалі думаєш?”

На це Іцко:

— “Ну! Я маю свої клопоти. Що ти хочеш, щоб я
ще і твоїми довгами журився?”

*

Щось два жидки, Іцко і Шльомко посварилися і нарушили собі честь. Іцко у відповідь визвав Шльомка на поєдинок. У назначений час Шльомко на поєдинок неявився. По якомусь часі Іцик стрічає Шльомка і йому каже:

— “Шльомку! Ти є свиня!”

— “Чому я є свиня?” — питаеться Шльомко.

— “Бо ти не з'явився на поєдинок. Це справа чести”, — відповів Іцко.

А Шльомко йому на це:

— “Слухай, Іцку. Я волію бути ціле життя свинею, як ціле життя трупом”.

*

Давно, ще у шляхетській Польщі, пан у припліві гумору, покликав сільського жида, і казав йому навчити осла говорити по-людському, та дав йому 15 років часу. Коли жид навчить говорити осла, пан йому обіцяв нагороду, а як не навчить, він йому загрозив, що втне голову. Жид не міг не погодитися, і прийняв зобов'язання.

Повернувшись додому, жид розповів своїй дружині про панську вимогу. Жідівка зі страху стала плакати, а чоловік її на це:

— “Чого плачеш? Тут не має нічого страшного. Впродовж 15 років або пан помре, або осел здохне, або я помру і справа буде полагоджена”.

*

Молодий Шльомко хоче стати католиком і ходить до місцевого священика вже довший час на катихізацію.

Вкінці священик його питает:

— “Чуєш Шльомку! Ти вчишся християнської віри вже довго. Я хочу тебе вже хрестити. Тільки скажи мені, чи ти у все це віриш, що навчився? Чи маєш якісь сумніви?”

На це Шльомко:

- “Та я ніби вірю і ніби не вірю”.
- “Ну кажи, що таке?” — заохочував його священик.

На це Шльомко сказав:

— “Що Ісус Христос ходив по воді, то я в це вірю. Але, щоб там було глибоко, то якось не дуже вірю”.

— “Що Ісус Христос нагодував п'ять тисяч людей п'ятьма хлібами і трьома рибами, то я в це вірю. Але, щоб ті люди тим наситилися, то мені важко повірити”.

— “Ну! І третє, що Ісус Христос замінив воду у вино в Кані Галілейській, то я в це вірю. Бо і в нас жидки це роблять. Але, щоб це вино було краще від правдивого, це мені важко повірити”.

*

Було це у власних 1950-их роках в Палестині. Жиди будували свою державу Ізраїль. Ставили там якийсь важливий державний будинок примітивними засобами. Жиди носили цеглу на площацках прикліплених до їхніх плечей. На площацку клали 24 цегли. Ненадійно Шльомко став носити тільки 12 цегол. Його задержує наглядач і сварить його, що він лінівий, бо не носить повного ладунку 24 цегол як це роблять другі.

Шльомко себе боронить, кажучи:

— “То не я лінівий, то ті другі лініві, бо їм не хочеться іти два рази”.

*

Старший жид іде собі парком на прохід, а за ним біжить малий собачка. Побачив це поліцай, підбігає за

жидом і каже:

— “Зараз припніть собачку на ремінь. В парку собакам так свободно невільно бігати!”

Жид не звертає на поліцая жодної уваги, і іде дальше. Поліцай знов ближче підбігає і повторяє:

— “Якщо зараз не возьмете цього пса на рамінь, я вам дам грошеву кару”.

Жид далі не звертає на це уваги, і продовжує прохodжуватися. Поліцай витягає свій зошиток і пише карний білет і згодом хоче його вручити проступникові. На це жид:

— “Що ви від мене хочете? Це не мій пес”.

На це поліцай:

— “Але собака за вами біжить!”

— “Ну і що? — цей відповідає. От і ви за мною біжите, пане поліцай. А от, ви не є мій поліцай”.

*

Пан Когн надає телеграму до свого торговельного партнера, пана Фінкельштайна:

— “Вашу пропозицію приймаю. Висилаю листа. З глибокою пошаною. Когн”.

— “Ви посуті могли б вичеркнути ‘з глибокою пошаною’, — завважив урядовець телеграфічного уряду, — це буде таньше”.

На це Когн сказав повний здивування:

— “Відкіля ви знаєте Фінкельштайна?”

*

Вісімдесятилітній Грін бере собі за дружину двадцятилітню дівчину. Ненадійно з'являється в них дитинка. Грін іде до рабіна і питаете його, як це є можливим. Тоді рабін оповідає йому таку подію:

— “Один чоловік, маючи великий парасоль від сонця, проходжувався на краю пустині в Африці. Раптом

перед ним з'являється лев. Перестрашений чоловік наставляє на лева парасоль і каже 'паф'. Лев паде неживий на землю".

— "Як це можливо? — питаеться Грін.

На це рабін:

— "Цей чоловік в пустині теж не знатав, що сталося. Обернувшись, і побачив позаду за собою стрільця, який вистрілив одночасно, і зі стрільби ще ішов дим, тай вбив лева".

*

В цирку в Тел Авіві, цирковець кладе столи один на другий, а потім крісла одно на друге, і згодом сам на горі стає догори ногами і грає на скрипці. Барух дивиться і слухає і тихцем говорить дружині:

— "Але він цілком не є добрым скрипарам. Він не вмився до Паганіні".

*

Когн і Грін посварилися. Одного дня Когн зі своєї хати дивиться через вікно на вулицю, а тут надходить Грін. Побачив Когна і кличе до нього:

— "Пане Когн, якби я так виглядав як ви, я б скріші своїм голим задом дивився на вулицю".

На це Когн:

— "Я це робив перед тим, але тоді мене всі поздоровляли: 'Добрий день, пане Грін'".

*

Фінкельштайн вияснює синові ринкові господарські закони, і каже:

— "Чого на ринку мало, тоді воно дорогое. Мало є добрих коней, тому вони є ціною дорогі".

На це йому синок:

— "Тату! Але добрих таких коней є ще менше на

ринку”.

Тут старик Фінкельштайн не знов що сказати.

*

Дорогами через Поділля їхав собі один чоловяга автом. Ненадійно авто стало. Водій відкрив двигун, оглядав все можливе, але авта не міг запалити. По якомусь часі він найшов в недалекому селі автомеханіка Шльомка. Шльомко приїхав до авта. Його оглянув і десь коло двигуна вдарив молотком і двигун запалився і став безперебійно йти. Шльомко виставив рахунок за послугу 50 рублів. Подорожний аж жахнувся і сказав:

— “Аж так багато? Як ви це рахуєте?”

Шльомко виписав рахунок:

“Удар молотком — 5 рублів,

А що знов де вдарити — 45 рублів.

Разом: 50 рублів”.

*

У приватному переділі поїзду їдуть два жиди, Коган і Грін. Над сидженням Гріна, на поліці, є велика валізка, яка безнастінно колихається і грозить, що ось-ось впаде. Входить до переділу кондуктор і наказує Грінові зараз зняти валізу. Грін його вповні ігнорує. За хвилину поденервований кондуктор приводить контролера, який теж наказує Грінові зняти валізку, але цей і контролера вповні ігнорує.

На найближчий станції кондуктор і контролер приводять поліцянта, який наказує Грінові зняти валізу, бо вона може впасти і з причинити нещастя. Поліцянт грозить Грінові арештуванням. На це Грін:

— “Але це не є моя валіза!”

— “А чия?” — питає поліцай.

— “Вона належить Когнові”, — і показує на сусіда.

Поліцай злісно звертається до Когна;

— “Чому ви не знімете валізки?”

На це Коган:

— “До мене ніхто не звертався і нічого не говорив”.

*

Фінкельштейн і Брікнер застановлялися — від чого чай стає солодким? Від цукру чи від мішання чаю ложечкою? Фінкельштайн впирався, що від цукру. На це Брікнер:

— “А чи ти пив непомішаний чай? Ну бачиш, він був гіркий. Значиться, помішання його ложечкою робить чай солодким”.

— “Ну! Тоді пощо дається цукор?” — питав Фінкельштайн.

— “Алеж ти тупий, — відповідає Брікнер, — цукор дається, щоб знати, як довго чай треба мішати.

*

Рабін навчає в синагозі, і оповідає такий випадок:

— “Один бідний дереворуб ненадійно находить в лісі голодне і заплакане немовлятко. Він не знову як немовлятко нагодувати і заспокоїти. Став просити Бога поміч. І от дереворубові виросла грудь, повна молока, і він погодував і заспав дитинку”.

Молодий Іцко став недовірливо підсміхатися. Тоді рабін його питав, чому він в це не вірить.

Іцко на те:

— “Рабін! Бог є всемогучий. Чи не краще йому було скинути дереворубови гаманець з грішми, за які він міг купити молоко і заспати дитя, замість ломати закони природи?”

На це рабін відповідає:

— “Ти зле думаєш. Пощо Богові видавати грошеву готівку, як він міг цю справу полагодити звичайним чудом?”

*

За царських ще часів в Москві, жидам вільно було жити тільки за окремим позволенням. Недалеко Червоної Площі стоять і розмовляють Іцко і Абрамцьо. Іцко має позволення жити у Москві, але Абрамцьо не має. Надходить поліцай. Абрамцьо є в паніці. Іцко знаходить розв’язку. Він наказує Абрамцьові спокійно і поволі відходити, мов би він мав таке позволення, а сам починає від поліцая втікати біgom. Розуміється, поліцай починає Іцка здоганяти, думаючи, що саме він живе в Москві нелегально. Вони оба біжать. Вкінці Іцко змучився і пристав. Поліцай прибіг і вимагає від нього дозволу жити в Москві. Іцко витягає дозвіл з кишені. Поліцай злосно його питаеться чому він втікав.

На це Іцко:

— “Я не втікав. Мені тільки мій лікар приписав щодня бігати”.

На це поліцай:

— “А чому ж ти не спинився, як ти побачив, що я за тобою біжу?”

А Іцко сказав:

— “Ну, я думав, що ви ходите до цього самого лікаря, і що він і вам наказав щодня бігати”.

А Абрамцьо у міжчасі захоронив себе від поважної неприємності.

*

Старий Йосель молиться Богові:

— “Господи Боже, Ти милосердишся над цілком чужими людьми! Чому не змилосердишся наді мною?”

*

В одній околиці панує велика посуха. Усе в городах і на полях загибає. Жиди приходять до свого рабіна, щоб він молився про дощ. А він їм на це:

— “Я молитися не буду, бо ви не маєте до мене довір’я”.

— “Як то не маємо? Ми ж до тебе прийшли просити”, — жиди йому відповідають.

— “Якщо б ви мали довір’я, ви були прийшли б вже з парасолями”, — відповідає рабін.

*

Рифка переходить кладкою понад пропастю. Ненадійно зірвався дуже сильний вітер і став колисати кладкою. Рифка дуже перелякалася, і стала молитися:

— “Єгова! Як я перейду цю кладку, я дам п’ять рублів на бідних”. І вітер стих.

Тоді Рифка подумала, що п’ять рублів це великі гроші, і собі каже:

— “Я дам на бідних тільки пів рубля”.

Знову зірвався великий вітер і став колисати кладкою. Перелякані Рифка на це:

— “Єгова! Ні, ні. Я тільки жартувала. Я дам п’ять рублів на бідних”!

*

Янкель купив коня і їде додому. Зривається буря і кінь сполосився. Янкель молиться:

— “Єгова! Якщо щасливо заїду додому, тоді продам коня і гроші дам на добродійні цілі”.

Буря втихла, і він щасливо заїхав додому.

На другий тиждень він на торговиці продає коня, а під пахвою держить когута.

Підходить покупець і питає за коня.

Янкель йому каже:

— “Я продаю коня разом з когутом. Когута за 75 рублів, а коня за 50 копійок”.

*

Велика жидівська родина живе в одній кімнаті. Всім дуже тісно. Іде голова родини до рабіна на скаргу. Рабін каже до кімнати взяти ще кури. По тижневі, коли Янкель знов скаржиться на тісноту, рабін казав до хати взяти ще козу, пса, кота, а пізніше ще і корову. По кількох тижнях, коли Янкель вже майже плакав, що родина не може ніяк поміститися разом зі звірятами, рабін наказав Янкелеві вивести всі звірята з хати. А коли рабін за якийсь час стрінув Янкеля і запитався його, як йому і родині живеться, він йому відповів:

— “Прекрасно! В нас тепер простірно мов у палаті!”

На це рабін завважив:

— “А бачиш, Янкель, що я добре тобі порадив.”

*

Два жиди, Фінкель і Шльома посварилися через торгівлю. Фінкель пішов до рабіна на скаргу і розповів йому цілу справу.

— “Ти маєш слухність”, — сказав рабін.

Фінкель сказав Шльомі, що рабін йому признав рацію. Тоді Шльома пішов до рабіна, і по своїму розповів цілу справу. На це рабін:

— “Ти маєш слухність”.

Шльома пішов врадуваний додому.

Рабіна жінка це все чула, і каже:

— “Рабіне! Та як це так? Вони оба в цій справі не можуть мати слухності”.

А рабін на це:

— “І ти, Рифка, маєш рацію”.

*

До рабіна приходить бідний жид, в якого було багато дітей, і питается:

— “Чи є якийсь засіб протів запліднення, який не противиться моралі і є впovні успішний?”

На це рабін:

— “Так! Пий лімоняду”.

— “Перед тим, чи потому?” — питается Абрамко.

А рабін відповідає:

— “Місто цього!”

*

Бідний Іцко приходить до рабіна і просить поради. Він винаймав у графа Дашкевича млин, і от цього року граф хоче йому млин відібрati. Іцко вже три рази ходив просити у графа, а цей три рази казав його викинути за дверi.

Рабін йому на це:

— “Ти завтра залишися вдома і молися, а до графа пішли свою жінку”.

Іцко так і зробив.

По трьох місяцях Іцко приходить врадуваний до рабіна і каже:

— “Рабіне! Твоя рада була спасення. Я післав до графа жінку, а він не тільки продовжив мені винайм млина, але навіть моя неплідна жінка завагітніла, і ми будемо мати може синка”.

*

Їдуть поїздом два рабіни, що себе не любили, і через кілька годин не обмінялися жадним словом. Жиди були стурбованi, але Когн їм вияснив.

Він сказав, що оба рабіни, і Люблінський і Холмський є дуже мудрі; що вони все знають, один і другий, і тому не мають про що з собою говорити.

*

Питає Когн Гріна, чи він знає, яка є різниця поміж ортодоксальним і прогресивним рабінами. А саме така, що як до ортодоксального рабіна прийде жінка і просить про благословенства, щоб вона могла зайти у відмінний стан і вродити дитину, рабін її поблагословить, але вона дитини таки не вродить.

А прогресивний рабін іде до самітної жінки, обіцює їй, що вона у відмінний стан не зайде і дитини не родитиме, а вона тимчасом за дев'ять місяців родить дитинку.

*

Рабін навчає в синагозі:

— “Був раз великий грішник і він помер. Але через його гріхи, земля його викинула наверх. Тоді його рішено спалити, але вогонь не хотів біля нього горіти. Вкінці його кинули собакам з'їсти, але і собаки не хотіли цього грішника діткнутися.

Тому вважайте, будьте добробоязливі і побожні, щоб по смерті вас земля приняла і ви могли спокійно лежати в ній. Або, щоб вогонь спалив вас, або собаки схотіли вас пожерти.

*

В Талмуді є написано, що вдарення другого жида в лиці має бути покаране заплатою одного ґульдена. Але винуватий Когн має тільки два ґульдени, і ніхто з присутніх не має, щоб їх розміняти. Тому Когн підходить до Гріна, вдаряє його другий раз в лиці, дає йому два ґульдени, і каже:

— “Тепер ми рівно, і справа полагоджена”.

*

Рабін повчає свою паству в божниці:

— “Всі люди грішать, але завжди таки є різниця між праведним і грішником. Праведний живучи, знає, що він грішить, а грішник, поповняючи гріхи, знає, що він живе”.

*

Шмуль питаеться Іцка:

— “Якщо б ти найшов на вулиці сто тисяч доларів, чи ти їх віддав би власникові?”

Іцко на це:

— “Це залежить. Якщо б я довідався, що їх загубив багатий барон Ротшильд, то я б їх йому не віддав. Але якщоб їх загубила якась бідна вдовиця, тоді я їх її віддав би”.

*

Багатий банкер каже Абрамцьові:

— “Я відправлю з роботи християнського книговода і тобі дам цю посаду, і буду тобі платити сто доларів місячно більше”.

На це Абрамцьо:

— “Я вам дістану другого християнського книговода по давній платні, а різницею сто доларів щомісяця ви давайте мені”.

*

Шмуль оповідає Іцкові:

— “Як я переїздив зимою ліс, за мною гналося дев'ятдесят дев'ять вовків”.

На це Іцик:

— “Чому якраз дев'ятдесят дев'ять? А ти їх порахував?”

Шмуль відповідає:

— “В дійсності я хотів сказати, що гналося сто вовків, але в останній хвилині я собі подумав, що ти вважатимеш, що я перебільшу”.

*

Шмуль іде потягом разом з якимсь незнайомим, і з часом засипляє. Згодом Шмуль починає стогнати:

— “Але ж я маю страшну спрагу!”

І це щораз повторяється. Вкінці незнайомий встає і проклинаючи, подає йому склянку води.

Якийсь час єтико, аж відтак Шмуль стає знова стогнати:

— “Але ж я мав страшну спрагу”.

*

Один старший жид є свідком величавого похорону. Він питає сусіда:

— “Кого це ховають?”

Сусід відповідає, що одного члена Політбюра.

— “А скільки такий похорон може коштувати?”

— він питаеться.

Сусід відповідає:

— “Я думаю, що з 50,000 рублів”.

— “Що за розтрата грошей. Я за 50,000 рублів поховав би ціле більшовицьке Політбюро”, — запевняє старий жид.

*

Ночею Янкель стукає до вікна Моріца і питаеться:

— “Моріц, чи ти вже спиш?”

— “Ну, ну?” — каже Моріц.

— “Позич мені 50 гульденів”, — просить Янкель.

На це Моріц:

— “Я вже сплю! Я вже сплю!”

*

Старий Маценбах, власник малого склепу є вмирає на смертельному ложі. Ціла родина його оточила зі слізами в очах. Ненадійно вмираючий підноситься вгору і питаеться:

- “Рифка! Моя дружино! Чи ти тут є?”
- “Так, я є”, — відповідає Рифка.
- “А Якове! Мій сину, чи ти тут є?” — продовжує

Маценбах.

- “Так, я є”, — відповідає Яков.
- “А ти, Рахиле, моя дочки! Чи ти тут є?” — питаеться вмираючий слабким голосом.
- “Я є!” — каже Рахиля.
- “А ти, Сосю, моя дочки! Чи ти тут є?”
- “Так! Я є біля тебе”, — відказує Сося.

У тій хвилині старий Маценбах притомніє і кричить у злості:

- “А хто ж тоді, до чертаго, склепу пільнує?”. І раз впав на постіль.

*

Молодий Мориц питаеться батька:

- “Що краще сказати: три відсотки, чи три проценти?”

Батько на це відповідає:

- “Чотири відсотки, або чотири проценти є краще”.

*

Мошко мав в селі склепок, але його інтерес не дуже то йому добре ішов, тому він постановив вихриститися, щоб притягнути до себе покупців. Так він і зробив.

В рік пізніше, тому що його торгівля дуже поправилася, Мошко зробив в п'ятницю велике приняття, за-

просивши чи не ціле село. На столи наставив всякого м'ясива.

А тому, що це було давно, коли ще зобов'язував суворий піст, парох звернув Мошкові увагу, що він повинен знати, що в п'ятницю м'ясо їсти не можна. Мошко-Петро вийшов з кімнати і зараз повернувшись у своєму жидівському накривалові і зі склянкою води, почав кропити водою все м'ясо, а потім каже:

— “Їжте! Це вже все риба”.

— “Як це так?” — каже здивовано священик.

— “Ну! — відповідає Мошко, — ви мене покропили водою, і думаете, що я вже не є жидом. А я покропив водою м'ясо і ви подумайте, що воно вже не м'ясо, а риба”.

*

Яка є різниця поміж християнським і жидівським ресторанами?

У християнському ресторані ми бачимо, що гості їдять і чуємо, що вони говорять. У жидівському ресторані ми чуємо, що гості їдять і бачимо, що вони говорять.

*

Гурток жидів грав в карти. Ненадійно Йосько Шумахер дістає удар серця і гине на місці. Його друзі переражені і здезорієнтовані. Вкінці радяться, як повідомити про нещастя Йоськову дружину, якось делікатно і зі співчуттям. Грін голоситься, що він це добре зробить.

Приходить Грін до Шумахера хати, стукає, а коли пані Йоськова йому відкрила, він каже:

— “Добрий день, пані Шумахер! Чи ваш муж є вдома?”

На це Йоськова:

— “Hi! не має ще. Цей батяр певно грає десь в карти”.

Грін потверджує:

— “Так, — каже Грін, — він багато програв”.

Пані Шумахер на це поіритовано:

— “Хай його шляк трафить! Батяра”.

Грін її запевняє:

“Пані Шумахер! Вас небо вислухало. Йоська саме шляк трафив”.

*

Коган стукає до дверей панства Грінів. Коли йому відкрили двері, він питаеться паню Грін:

— “Чи тут живе вдовиця, пані Грін?”

На це вона:

— “Так, я пані Грін, але ще не вдовиця”.

— “Ану заложімось!” — каже Когн в другому варіанті попереднього сценарія.

*

Гірш питаеться Когна загадку:

— “Що ти волів б радше мати: шість мільйонів доларів, чи шість доњок?”

Когн відповідає:

— “Розуміється, що шість мільйонів доларів”.

— “Це неточно, — завважує Гірш. Якщо б ти мав шість мільйонів доларів, ти не був би вдоволений. Ти хотів би ще більше. Але якщоб ти мав шість доњок, тоді ти вже більше не хотів би”.

*

Когн поїхав в Париж, а повернувшись, оповідає про красу театру і чудово вбрані там жінки.

Його жінка Сара завважує, легко стурбована:

— “Дивлячись на ті гарні жінки, ти певно про мене навіть не подумав”.

На це Когн:

— “Ой, я подумав, подумав, і це мене коштувало аж двадцять франків”.

— “Чому це тебе коштувало?” — вона питаеться.

— “Дивлячися на ці чудові дами, я подумав про тебе, і аж сплюнув з пересердя. Це побачив міліціант, і казав мені заплатити двадцять франків за занечищення вулиці”, — закінчив своє оповідання Когн.

*

Левін залишається до дружини свого спільника Блава, Сари. Блав виїздить на два дні в торговельних справах. Левін пропонує Сарі спільну ніч. Сара обурюється, але вкінці, коли Левін її обіцює тисячу доларів — годиться.

Тоді Левін іде до Когна і позичає тисячу доларів, які обіцює віддати на другий день. Когн від'їхав; Левін переспався зі Сарою і ранком вручає її тисячу доларів. На слідуючий день повертається Когн додому, і вже на порозі запитує Сару, чи у них був Левін. Сара потрясена ненадійним питанням, каже, що так.

На це Когн:

— “А чи він приніс тисячу доларів?”

Не думаючи в поденервуванні, Сара каже:

— “Так, він приніс!”

На це знов Когн:

— “Що за чесний і порядній чоловік цей Левін”.

*

На лекції релігії рабін питаеться:

— “Герда! Повтори нам, що я говорив про Мойсея останнім разом”.

Герда відповідає:

— “Мойсей був сином єгипетської княжни”.

- “Але дитино! Ти вчора не уважала. Єгипетська княжна найшла дитятко Мойсея в кошику на ріці Ніль”,
- на це рабін. Герда каже з усміхом:
- “Це вона собі тільки так сказала”.

*

Рабін каже дітям:

- “Бог так чудесно створив світ. Моріц, скажи, що люди повинні зробити для Бога?”

Моріц відповідає:

- “Люди повинні Йому за це зробити велику рекламу”.

*

- “Пане Розенблюм! Ви були на опері. Що ви там бачили?” — питаеться пані Гульд. Розенблюм відповідає:

- “Я там бачив Шмуля з дуже молодою шиксою (християнською дівчиною)”.

— “Не це! Що ви там чули?” — продовжує Гульд.

На це Розенблюм:

- “Я чув, що Шінельштайн збанкрутував”.

*

Іцик побачив образ Святої Родини і питаеться батька:

- “Чому ця дитинка гола і бідна?”

— “Бо її батьки не мали жодних грошей”, — відповідає старий Шмуль.

- “А чому дитинка лежить на самій соломі?”

Батько Іцкові дальше вяснює:

— “Кажу тобі, що батьки були дуже бідні і не мали грошей на ліжечко”.

На це зі сарказмом Іцик продовжує:

— “Це типові ‘той’. Не має в них грошей на пеленки, сорочинку і ліжечко, але замовляють собі портрет у самого Рубенса”.

*

Два старші жиди сидять в парку у Відні, і нарікають на антисимітизм. Ненадійно надлетів пташок, і зробив одному з них на капелюх. Цей каже:

— “А не говорив я. Навіть птахи є антисеміти, Гоям (християнам) вони співають, а нам, жидам, капелюхи брудяТЬ”.

*

При контролі на кордоні Франції і Єспанії пограничники питаютися Когн, чи він має щось, щоб наложить мито. Когн заперечує. Пограничник таки відкриває його валізку і відтіля витягає велику пляшку і питаетися:

— “А що це?”

Когн відповідає:

— “Це люрдська вода. Тільки вода”.

Пограничник відкриває фляшку, її нюхає і каже:

— “Та ж це чистий коняк”.

На це Когн, вдаючи здивованого:

— “От і дивіться! Ще одно чудо в Люрді!”

*

Один жид, один католик і один протестант є оскаржені в забороненій у війську грі покера. Вони стали перед судією. Католик заперечує, що він не грав в покера і присягається на Діву Марію. Протестант теж заперечує і присягає на Мартина Лютера. На це жид до судді:

— “Ну! Високий Суде! Як вони не грали, то з ким я мав грati покера. Сам я грati не міг!”

*

Мошко виходить з будинку телевізійної станції.
Його стрічає Іцик і питаеться:

— “Що ти там робив?”

На це Мошко:

— “Я-я-я ста-ста-рав-рав-ся пр-про по-по-сса-аду
ди-ди-ди-кто-рра в те-те-те-ле-ле-візі-ї”.

— “Чи ти її дістав?” — каже Іцик.

— “Н-ні-ні! — відповідає Мошко, — в-во-нни в-всі
в-в-ве-ли-ккі а-а-нти-се-се-ммі-тти”.

*

Коган зі сином Іцком ідуть попри Собор св. Стефана у Відні. Іцко питаеться, що це за будинок з такою високою вежою. На це Когн:

— “Ти повинен вже знати, що це церква гойв”.

— “А що це є церква?” — знова питаеться Іцко.

Когн відповідає:

— “Гой кажуть, що там живе Бог”.

— “Ну, — каже Іцко, — таж Бог живе в небі”.

Батько відповідає:

— “Ти правий. Бог живе в небі, але тут всередині він має своє підприємство або інтерес”, — закінчує розмову старий Когн.

*

Два жиди, Грін і Бляв, спинилися на Генезарецьким озером, і хочуть переїхати на противний беріг. Перевізник хоче від них п'ятдесят пястрів. Грін і Бляв є обурені ціною. На це їм каже перевізник:

— “Що ви хочете? Таж через це озеро ходив своїми ногами Ісус Христос”.

— “Ми і не дивуємося. При таких цінах вже краще пішки по воді ходити!”

*

Син Шапіра вихрестився. Рабін робить викиди ста-
рому, як це він міг дозволити, щоб його син вихрестився, і
каже:

— “Коли ти помреш і Бог тебе запитається, як ти
на це міг погодитися, що ти скажеш?”

Шапіро на це:

— “Ну! Я йому скажу, а що твій пан Син, що він
зробив?”

*

Сара каже до свого мужа Йосська:

— “Йосську! Напроти нас спровадилися якісь два
молоді військовики. Я мушу собі до лазнички купити нові
фіранки, щоб вони мене при купелі не підглядали”.

На це її Йоссько:

— “Не спішися! Як вони тебе побачуть в лазничці,
то собі самі зараз куплять фіранки”.

*

Учитель кличе батька малого Моріца і каже йо-
му:

— “Ваш Моріц мусить частіше і краще митися.
Від нього дуже чути”.

Старий Лілієнблюм на це з обуренням:

— “Що вас це, пане учителю, обходить. Я Моріца
посилаю до школи, щоб ви його вчили, а не нюхали. Мо-
ріц не є жодною трояндою”.

*

Приходить Бляу до рабіна і питаеться:

- “Ребай! Чи блоху вільно вбити в шабас?”
- “Розуміється, що так”, — відповідає рабін.
- “А чи можна вбити вош?”
- “Ні! Ніколи!” — каже рабін.
- “Де ж тут є логіка? — завважує Бляу.

— “Ти дурний! Певно що є, — продовжує рабін.
— Після приписів Тори, в суботу можна таку виконувати
роботу, якої ніяк не можна відложити. Бачиш, блоха за-
раз скочить, і ти вже її не знайдеш. Її треба зараз зни-
щити. А вош буде в твому убрані і завтра, і за тиждень. Її
можеш вбити пізніше”.

*

Музик Маєрбір питаеться Сафаира, другого жида,
яка його опера йому найбільше подобається? Сафаір від-
повідає без вагання:

— “Гугеноти! Там християни себе немилосердно
вимордовують, а жид при цьому створює музику”.

*

Маєрбір вчив грати на піяніні доню знаного
аристократа, і зауважує:

— “Така високороджена і добре вихована дівчина,
і не має жодного такту”.

*

Жидівський філософ Гайгер припадково їв у
ресторані з католицьким священиком. Священик вкінці
каже:

— “Коли ви, жиди, вже перестанете додержува-
тися своїх пересудів коптерного їдження?”

На це Гайгер:

— “На вашому вінчанні, отче духовний!”

*

Багатий банківець Фірстенберг, перебираючи
директора Берлінської Торговельної Спілки, закликав до
себе портієра, показав йому альбом фотоснимок цілої
своєї родини, та наказав, що якщо б хтось з цих його
рідних хотів з ним, Фірстенбергом, бачитися, так йому
треба сказати, що директора Фірстенберга не має.

*

Один зі знайомих Фірстенберга хотів на чотири тижні пересунути наперед замовлене з ним побачення. На це йому сказав Фірстенберг:

— “Це не є можливим. За чотири тижні я матиму похорон”.

*

Два жиди застановляються над тим, хто є наймудрішою людиною у світі.

Коги каже:

— “Не має сумніву, що наймудрішими людьми у світі є жиди. Наймудрішими зі всіх жидів є російські жиди. Наймудрішими між всіма російськими жидами є сіоністи, жидівські націоналісти. Наймудрішими між сіоністами без сумніву є члени їхнього Центрального Комітету, а з них наймудрішим повинен бути президент Центрального Комітету. Поясни мені, Грін, чому цей президент є таким ослом, якому у світі не має другого рівного”.

*

Воєнні маневри в Ізраїлю. Біля одного мосту є виразний напис: “Міст висаджений в повітря. Його не має”. Тим часом відділи війська спокійно переходять через міст.

Командуючий генерал обурюється і рішає скоро під’їхати до маршуючих відділів, і їх порядно висварити і покарати. Однаке під’їхавши до них, побачив, що вони несли написи “Ми ріку перепливаємо”. Генерал був безрадний.

*

Мошко і Янкель є в ізраїльському летунстві, і їм приходиться перший раз вискакувати з літака на парашутах.

шуті. Сержант їх повчає, як обходитися з парашутами. Він каже:

— “Вискочивши з літака, за хвилю потягніть за довгий шнур з правої сторони, і це відчинить парашут. Якщо б це не сталося, тоді спадайте із 50 метрів, і потягніть коротший шнурок з лівої сторони, і тоді парашути напевно відчиняться. А в долині на землі, на вас чекатимуть авта”.

Мошко і Янкель вискочили. Потягнули за шнур справа. Парашути не відчинилися. Пождали, спадаючи вниз, і потягнули за лівий шнурок. Парашути не відчинилися.

На це Янкель:

— “От тобі жидівська організація. Я тобі ручу, Мошку, що як ми впадемо на землю, там не будуть ждати на нас жодні авта”.

*

На морі жахлива буря. Кораблеві грозить затопленням. Люди в жаху і в дезорієнтації метушаться; то сюди то туди. Капітан зарядив, щоб сідати у ратункові лодки.

Когн теж приготовляється сідати до рятункової лодки і перебігаючи попри кабіну Фінкельштайна, бачить, що цей собі сидить спокійно у фотелі.

Когн йому каже, повний зачудування:

— “Фінкельштайн! Як ти можеш так спокійно сидіти? Корабель топиться. Є загальна паніка”.

На це той відповідає Когнові:

— “Чому я маю дenerвуватися. Це ж не є мій корабель”.

*

Коли Гітлер прийшов у Німеччині до влади, в одному польському містечку голоситься в суді один жид і просить про зміну прізвища.

Урядовець питаеться жида, як він називається.

Жид відповідає:

— “Я називаюся Адольф Срайдек”.

— “Я же ви хочете змінити прізвище: Когн, Фінкельштайн, чи Грін?”

— “Ні, — каже він, — я хочу називатися Мошко Срайдек”.

*

В переїзді через дуже бурхливе море, Фінкельштайн дуже терпів на морську хворобу. Станувши біля бар'єри, він прикро вертав. Надійшов один з корабельної обслуги, і каже:

— “Одним вас можу потішити, що на морську хворобу не вмирається”.

На це Фінкельштайн:

— “Ой! Не кажіть. Саме надія на смерть, це одиноке, що ще мене тримає при житті”.

*

Шапіро приходить змучений і прибитий по цілоденній праці додому, і каже своїй дружині:

— “Прошу, Сара, не оповідай мені, які ти мала сьогодні турботи в хаті. Ти ліпше спитайся, що мені сьогодні сталося у підприємстві”.

На це Сара:

— “Ну і що сталося сьогодні?”

Шапіро відповідає:

— “От і біда. Ліпше було б, якщо б ти взагалі не питалася”.

*

В час гітлерівського переслідування юдів, старий Мошко молиться до Бога:

— “Господи, тисячі років тому назад, за Мойсея, Ти собі вибрал нас, юдів, вибраним народом, і ми так натерпілися. Я вповні розумію цю почесть. Але, Господи, чи не час вже, щоб Ти вибрал собі якийсь інший народ?”

*

Московіц стрічає Фінкельштайна в місті і каже:

— “Фінкельштайн! Прийми мої щирі співчуття з приводу вогня вчора в твому склепі”.

На це Фінкельштайн:

— “Тихо! Не вчора, але завтра”.

*

Два юди вихвалювали своїх святих рабінів. Один каже:

— “Наш люблинський рабін дуже святий. Ми їхали дорогою і став падати дощ. І от наш рабін став молитися. І от перед возом був дощ і за возом. А на віз дощ не падав”.

На це другий:

— “Це ще нічого. Одного дня я віз нашого грубешівського рабіна. І от заходило свято Ян Кіпур, тобто Кучків. В це свято не можна було їхати. Рабін став молитися, і бачиш, свято заходило перед возом і за возом, а на возі його не було”.

*

Старий юд в харчевому склепі оглядає харчі, вкінці пальцем вказує на шинку і каже:

— “Дайте мені фунт цієї воловини”.

Продавець каже:

— “Це не воловина, а свиняча пшинка”.

Жид йому відповідає з обуренням:

— “А хто вас про це питається?”

*

Когн щиро молиться і просить Бога про змилування. Він просить:

— “О! Боже! Я маю повно журби і турбот. А я ж живу побожно і молю Тебе рано, в полуднє і ввечір та прошу поможи мені. Мій сусід Фінкельштайн до Тебе не молиться, не ходить до синагоги, а має щастя, здоров'я і успіх. Чому то так?”

І от почувся голос з неба:

— “Бачиш, тому, що Фінкельштайн мені не докучає”.

*

Пан Когн припровадив свою дружину до славного лікаря — спеціяліста. Лікар жінку збадав, написав рецепт і повчiv, як вживати ліки. Когн питає спеціяліста, скільки належиться йому за труд.

Лікар каже:

— “Одна тисяча долярів”.

На це Когн:

— “Але ж я за бідний і тільки заплатити не можу”.

— “Добре, то сімсот долярів”, — відповідає лікар.

— “І тільки не маю”, — заплакано каже Когн.

— “Тоді тільки п'ятсот”, — обнижує ціну лікар.

— “І цього не маю”, — стверджує Когн.

— “То чому ви привели дружину до такого дорогої спеціяліста?” — питаеться цей.

— “Пане докторе! Для здоров'я моєї дружини не має нічого задорогого”.

*

Жид Грін прийшов до ворожки і каже:

— “Скажіть мені пані, що мене в цьому році
жде?”

- “А як ви називаєтесь?” — питає ворожка.
- “Іцко Фінкельштайн”, — відповідає Грін.

Ворожка перебирає карти, дивиться в кришталеве скло і кланяється до чотирьох стін в хаті, а згодом каже:

- “Іцку, ви матимете велике нещастя. Вам народиться син, але він не буде ваш”.
- “Ой! Ой! Ой!” — нарікає Іцко.
- “Ваша дружина вас далше буде зраджувати”,
- продовжує ворожка.
- “Ой! Ой! Ой!” — Іцко продовжує нарікати.
- “От це ще не все. Під кінець року ви згинете в автомобільній катастрофі”.
- “Ой! Ой! Ой! Як це добре, що я не називаюся Фінкельштайн”, — каже врадуваний Грін.

*

В поїзді їдуть два жиди — один старший, а другий молодий. За якийсь час, молодший питаеться старшого:

- “Скажіть, прошу, котра тепер є година?”

На це старший мовчить і нічого не відповідає.

Згодом молодий повторює питання. А старший далше мовчить. Пізніше молодий повторює питання втретє. На це старший жид відповідає йому поіритовано:

- “Дайте мені спокій”.

Знов молодий звертається чесно:

— “Я вас чесно питаюся, котра може бути година, а ви мені відповідаєте поіритовано”.

На це старший стає вияснювати:

— “Я з вами не хочу починати розмови. Як я вам скажу котра година, то ви згодом запитаєте, чи я їду до Белзі. Я скажу, що так, бо я там живу. Ви тоді спитаєте, чи я маю в Белзу хату і родину. Я відповім, що так. Ви

тоді скажете, що ви теж їдете до Белза, і спитаєте, чи ви б могли в мене переночувати. Я погоджуся.

А в мене є три гарні доні. Ви з ними познайомитеся і в одній залюбитеся і схочете з нею одружитися. І що мені тоді робити? Чи мені потрібний такий бідний зять, що навіть не має власного годинника?"

*

Фінкельштайн і Когн стрінулися і Фінкельштайн став нарікати, що йому інтерес не іде; що він щотижня тратить одну тисячу доларів. Когн його питає, чому він тоді цього підприємства не продає. На це Фінкельштайн:

— "Та як я можу його продати? Я якось мушу заробити на життя."

*

Фінкельштайн і Когн закладають спілку і списують умову, на кінці якої є така точка:

— "...У випадку банкрутства, зиск ділиться пополовині".

ПРО НАШИХ ОТЦІВ ДУХОВНИХ І МОНАХИНЬ

*

Молодий священик одружився, висвятився і дістав першу парафію. Люди йому кажуть, що він на селі дістане теж поле для обрібки і сіножать, та запитали його, чи він щось знається на сільському господарстві. Він сказав:

— “Hi! Я нічого не знаю про сільське господарство. Я родився і виріс у Львові. Але моя дружина виросла на селі, і вона таке господарство добре знає”.

Щоб краще підкреслити ціле положення, він додав:

— “Повірте мені, що поки я не пізнав своєї дружини, я навіть не знати, як корова виглядає”.

*

Священик, приготувавшись до недільних обов'язків, при голенні втяв собі лице і мусів його заліпити плястром.

Під час проповіді він вибачився, кажучи:

— “Думаючи про проповідь, я ненароком втяв собі лице. Прошу, даруйте мій вигляд”.

По службі один з парафіян підходить до священика і йому каже:

— “Отче! Я вам дам раду. На другий раз, коли ви будете голитися, думайте про голення, а втіль проповідь”.

*

До однієї місцевості прийшов новий священик і на вдоволення парафіян виголосив коротку проповідь, на 15 хвилин.

Але на другу неділю він проповідував вже півгодини. Але ще людям було сприємливе. Однаке на третю неділю він вже проповідував 50 хвилин, і парафіянам урвався терпець. Кількох з них зауважило:

— “Отче! Першої неділі ви проповідували 15 хвилин; другої — 30, а сьогодні аж 50 хвилин. Чому це так?”

Отець відповів:

— “Знаєте, першої неділі я вложив собі саме нові зуби. Вони мене натискали, і я мусів скоро скінчити проповідь. Другої неділі вони вже влежалися, і я говорив довше. А сьогодні я через помилку вложив зуби моєї дружини, і вони ніяк не хотіли перестати кларапати”.

*

Священик відходить з однієї церкви і переносяться до другої парафії. Люди його пращають та жалують, що його тратять.

Зокрема одна жінка дуже нарікає. Отець її потішшає, кажучи:

— “Не жалуйте. Може дістанете кращого священика як я”.

На це жінка:

— “Я не вірю. Як три роки тому назад відходив від нас ваш попередник, він теж нас потішав, що може хтось прийде кращий за нього провадити парафією. І от що ми дістали! Ви прийшли”.

*

Були два приятелі, священик і рабін. Вони щодня попопулудні для розривки їздили собі роверами, говорили, обмінювалися думками, а то і оповідали собі жарти.

Одного дня вони ідуть пішком. Їм попропадали

ровери, і вони дебатують над цим, як їм ці ровери віднайти. Священик каже:

— “Знаєте що? Я в неділю буду говорити проповідь про десять заповідей Божих; від першої до десятої. Як дійду до заповіді ‘Не кради’, може злодій зворушиться і ровер віддасть”.

А рабін на це:

— Дуже добра думка. Я це зроблю в суботу. Може і мені віддадуть мій ровер”.

Минула субота і неділя. В понеділок рабін їде ровером, а священик пішком, і каже:

— “А бачите, ваша проповідь в суботу мала успіх, а моя в неділю — не мала. Мені роверу не віддали”.

На це рабін:

— “Отче, це не було так, як ми плянували. Коли я в суботу дійшов до шостої заповіді ‘Не чужолож’, я собі зараз пригадав, де я оставив ровер через забуття”.

*

Ці два приятелі, священик і рабін любили себе підтягати і з себе кенкувати. Одного разу священик каже рабінові:

— “Знаєте, сьогодні мені снився жидівський рай. Я проходив попри нього і заглянув в цей рай через фіртку. Там ройлося від жидів, але всюди був непорядок, чути було цибулею і чесником та рибою, а бруд був навколо”.

— “Цікаво, що мені збіgom обставин сьогодні снився християнський рай. Я їду попри нього і заглянув через фірточку. А там чудово. Пальми, сосни, ареокарії, квіти, зелена трава, чисто і свіжий воздух, але там ні одної християнської душі”.

*

Іншим разом вони стрінулися і знов священик

зачинає:

— “Знаєш, рабінє, снилося мені, що помер один ваш жидок і захотів піти до неба. Але св. Петро його там не хотів впустити. Однаке, коли св. Петро був дуже занятий, Іцко скоренько вскочив через браму до неба і там заховався, так що його ніяк не могли знайти”.

Зажурений св. Петро пішов за порадою до св. Павла, який завжди мав країні розв'язки богословських питань.

Св. Павло каже:

— “Ти, Петре, влаштуй поза брамами неба ліцитацію. Іцко напевно на неї з'явиться і ти тоді закриеш небесні ворота, і позбудишся жидка з неба”.

І дійсно, св. Петро так зробив. Зараз Іцко на ліцитацію з'явився. Св. Петро закрив ворота і так його позбувся з неба,” — втішено закінчив свою розповідь священик.

Але рабін йому заперечив:

— “Ви, отче, однак забули про закінчення цілої афери. Позбувши жидка з неба, конечно було потрібно небо наново посвятити. Для цього шукали по цілому небі за католицьким священиком, і не змогли там ні одного знайти”, — покінчив рабін цілу історію.

*

В одній жидівській родині був дуже розумний синок Абрамцьо. Його батьки дуже хотіли знати чим він буде, коли стане дорослим; яку вибере професію. Вони пішли до рабіна за порадою. Рабін їм сказав таке:

— “Перед тим поки Абрамцьо прийде зі школи, ви поставте в їдалальні на столі Біблію, десять долярів і келішок горілки. Як син прийде і візьме собі Біблію, тоді він стане рабіном. Як візьме десять долярів, тоді він стане купцем або банкіром. Але як вип’є горілку, то на старість

стане пияком. Самі скриваються, щоб він вас не увидів”.

Тато і мама Абрамця так зробили. Самі скрилися за портієри і ждали на поворот сина. Коли Абрамцю прийшов і побачив речі на столі, скоро випив горілку, десять долярів склав до кишень, Біблію взяв під пахву і кудись пішов.

Батьки цілком розгубилися і не могли собі цього об'яснити. Вони зараз знов пішли до рабіна і все йому розповіли. Рабін це вислухавши, смутно покивав головою і сказав:

— “От і нещастя! Ваш син Абрамць буде католицьким священиком”.

*

Прийшов священик на нову парафію. Відправив першу Службу Божу і виголосив першу проповідь. По відправі люди один за другим ідуть до нього вітатися і висловлюють йому свої признання. Згодом підходить до нього малий і старший чоловік і каже:

— “Але ж ваша проповідь була довга і нудна”, — і пішов.

За якийсь час цей чоловік підходить знов в лінії до священика, і знов каже:

— “Ви взагалі не вмієте говорити. Люди спали під час вашої проповіді”, — і не ждучи відповіді, пішов собі.

За кілька хвилин він знов включається в лінію і знов, підходячи до священика, зауважує:

— “Але ви, отче, навіть порядно відправляти Літургії не вмієте. При Великому Вході ви мало на сходах не впали”, — і відішов собі геть.

Як вже ціле привітання скінчилося і священик остався в захристії тільки з дяком, він дяка питаеться легко поденервований:

— “Слухайте, хто є той старший чоловік, що

кілька разів до мене підходив із заввагами?"

А дяк на це:

— "Отче! Ви собі з нього нічого не робіть. Він нічого не знає. Він тільки ходить між людьми, слухає що вони говорять, а потому це повторяє".

*

Максим і Клим пішли до церкви. Клим був напів глухий. Священик став говорити проповідь і вже говорив 20 хвилин. Клим знетерпливився і питає Максима:

— "Про що священик говорить?"

На це йому Максим:

— "Я не знаю. Він ще не сказав".

*

А іншим разом Максим іде з церкви і стрічає Клима, який його питаеться:

— "Чи священик вже скінчив говорити проповідь?"

На це Максим:

— "Він вже проповідь давно скінчив, тільки біда, що він не годен перестати говорити".

*

Прийшов до священика один чоловік старшого віку і питаеться стурбовано:

— "Отче! Смерть вже недалеко. Я великий грішник. Я до церкви не ходив; до сповіди не приступав; батярував. Думаєте, отче, що як би я дав на вашу церкву \$100,000 чи міг би спасті свою душу?"

На це священик:

— "Я не знаю! Але можете спробувати".

*

Одна старша і побожна жінка жила в будинку напротів дому розпусти. Одного дня вона бачить, що проте-

станський пастор іде до цього дому. Вона була до краю обурена і говорить до себе:

— “Образа Божа! Такий святий чоловік. Посередник поміж Богом і людьми і куди він іде?” І вона довго не могла заспокоїтися.

Минуло кілька тижнів, і от ненадійно побачила жидівського рабіна, що ішов до дому розпусти. Жінка пережила це саме потрясення, що рабін, жидівський священик там пішов.

І знов минуло кілька тижнів, як вона побачила, що католицький священик туди попрямував. Вона не поденервувалася, а сказала собі:

— “Хтось мусить бути хворий в цьому домі!”

*

Ще перед Першою світовою війною на празник священики позіздилися до однієї парафії. Їх попривозили водії возами, бричками і фаетонами, і всі разом сиділи та й говорили. Декотрий з них заснув, ждучи на своєго отця.

Ненадійно один з них збудився і побачив, що йому вкрали нові чоботи. Він наробив крику. Не знати було де шукати і як знайти чоботи.

Справа опинилася аж між священиками. Один з них впав на спасенну думку. Він вийшов до водіїв і сказав їм:

— “Слухайте, хлопці! Дехто з вас у війську був і собі пригадає, аті що не були, то побачать, які то вправи у війську робиться”.

Молодий священик уставив водіїв (фірманів) у два ряди і почав командувати: обернись, вправо глянь, вліво глянь, обернись, вперед марш, стань, обернись. Хлопці були вповні заняті. Згодом священик скомандував: ліву руку догори, вділ, праву руку догори, вділ, праву ногу

догори... В цьому моменті священик крикнув:

— “Чи ногу піdnіс той, що вкрав чоботи?”

Зааферований хлопець закликав:

— “Піdnіс, прошу отця”.

— “Но то віddай чоботи”.

На цьому справа скінчилася. Це автентична історія.

*

До отця духовного приїхав у відвідини поет. Вся служба була дуже зацікавлена, хто то є поет. В отця були судді, адвокати, лікарі, інженери, професори, але поета ще не було. Ненадійно отець закликав водія Івана; казав йому запрягти коні до брички, щоб повезти Пана Поета до залізниці. Обслуга плебанії обкружила Івана і домагалася довідатися, що це таке поет.

Везе Іван поета і починає розмову:

— “Прошу пана! Перепрошую. В нашого отця були різні пани, доктори, судді, адвокати і інженери, але ніколи не були поети. Ми не знаємо, що таке “поет”. Скажіть мені, щоб я об’яснив”.

А поет на це:

— “Бачиш, Іване! Поет пише вірші, щоб мали рим, ритм і сенс”.

На це Іван:

— “А що це таке рим, ритм і сенс?”

Поет став об’яснювати:

— “Ритм, то так як в пісні: та, та, та... та, та, та... ”

А “сенс”, то він так пише, щоб всі розуміли про що є мова. А рим це так: — Скажи, Іван, ‘шнур’.” — Іван сказав.

На це поет:

— “А твій тато ‘кнур’. Бачиш ‘шнур’ і ‘кнур’ — це рим.”

Іван замовчав дуже злий, що поет назвав йому образливо батька “кнур”. Але за якийсь час відозвався, що б відомститися, і каже:

— “Скажіть, пане поете ‘дишель’”.

Поет сказав, а Іван йому на це:

— “Поцілуйте мене в задницю, пане поете”.

А поет йому:

— “Іване! Але ж тут не має риму”.

А Іван на це:

— “Але сенс є. Кожний це розуміє”.

*

Це був час великого посту. Іде священик ніччю через містечко. Ненадійно йому прикладає ззаду щось тверде і каже:

— “Руки в гору! Давайте всі гроші”.

Священик підносить потрясений руки в гору, і каже:

— “Я грошей не маю зі собою”.

— “А ну обернися. Я погляну”, — каже напасник.

У між часі священик по голосу пізнав своєго парафіяніна Івана і звертається до нього:

— “Іване, чи ти одурів? Мене нападаєш!”

На це напасник:

— “Ой, даруйте. Я не знав, що це ви. Опустіть руки, отче”.

Поденервований священик сягає до кишені по папероси, щоб себе успокоїти і подає їх і Іванові.

— “О, дякую! Прощу отця, але я у великий піст з набожності не курю”, — відповідає напасник.

*

Мартин має гроші купити або корову або коня і не може рішитися. От, і іде він до отця духовного на плебанію порадитися. Священик радить йому купити

корову. Він тоді матиме молоко, сир, сметану і масло. От і його родина краще заживе, дещо він продастъ і буде пару центів.

Але Іван хоче підтвердження ради, і пішов на друге село до другого священика порадитися. Той, другий духовник радить купити коня. І поле буде легше обробити і найнятися буде можна, і гроші прибудуть. Іван цілком розгубився і каже:

— “А наш отець радив купити корову. І я от далі не знаю, що робити”.

На цей другий священик йому:

— “Не слухайте вашого отця. Він не знає. Він у школах скоро рік по році переходив і їх скоро покінчив. А я в кожній класі по два роки сидів, і всього основного навчivся”.

Іван купив коня.

*

В Африці, на краю пустині проходжується священик-місіонар. Ненадійно з'являється лев, сідає перед місіонаром і хреститься. Священик спокійно каже:

— “О! То ти є християнський лев”.

— “Так! — каже лев, — я завжди хрещуся перед ідою”.

*

Священик проповідує про небо і пекло. Він описує жахіття пекла, а потім питаеться слухачів, хто не хоче іти в пекло. Всі в церкві встали на доказ згоди, тільки у першій лавці старший пан не встав.

Згодом священик описував красу неба, і спитав хто хоче піти до неба. Знову всі встали на доказ згоди, кромі цього старшого пана.

Вкінці священик цього чоловіка питаеться, чому він так сидить і не виявляє своєї волі разом з другими. А

цей на це відповідає:

— “Отче! Я нікуди не хочу іти. Мені тут цілком добре”.

*

Іншим разом священик пояснює Христову науку про це, щоб бути покірним і не пертися на перші місця під час принять і бенкетів, бо господарі можуть їх завстидати, кажучи, що хтось шанобливіший прийшов; що вони можуть гордого посадити на останнє місце.

На це зривається один із парафіян зі своєго місця в церкві і голосно заявляє:

— “Отче! Я не хочу ні першого ні останнього місця. Я хочу бути в самій середині”.

*

В одній парафії був чоловік, що під час проповіді засипляв і смачно спав, а то і захрапів. Священика це дуже денервувало і він однієї неділі каже тому парафіянинові:

— “Пане Заболоцький! Ви завжди спите на мої проповіді. Це для мене образа і афронт”.

На це цей чоловік:

— “Отче духовний! Це ви цілком зле розумієте. Це, що я засипляю це для вас признання і комплімент. Якщо б я до вас не мав повного довір’я, я б ніколи не міг заснути”.

*

Священик заходить до впovні виповненого ресторану і шукає собі місця при столі. Нарешті його знаходить біля одного старшого мужчини. За хвилину цей чоловік питаеться священика:

— “Отче! А ви з якої парафії?”

— “Св. Андрія”, — відповідає отець.

На це цей чоловік:

— “Цікаво! Це теж і моя парафія”.

Священик йому відповідає:

— “Я вже обслуговую цю парафію п'ять років, але я вас у церкві ніколи не бачив”.

Незнайомий на це відповідає:

— “Отче! Я не є жодний релігійний фанатик”.

*

Дві монахині сиділо у ресторані. Ненадійно до їх стола присілося двох мужчин, які хотіли забавитися коштом монахинь. Один з них каже:

— “Знаєш, що я хочу перенестися до Німеччини, бо там є менше католиків”.

А другий на те:

— “Вони мені теж ідуть на нерви, і я думав перенестися до Швеції. Їх там є ще менше”.

Одна з монахинь їм відповідає:

— “А чому б вам, панове, не піти до чорта. В пеклі загалом не має католиків”.

*

В одному місті був фризієр, що обтінав волосся і голив духовних осіб даром; без жодної заплати. Одного дня прийшов до нього католицький священик. Фризієр його обголив, обтяв волосся, підстриг брови і борідку. Цей хоче платити, а фризієр на це:

— “Я не беру заплати від духовних осіб. Дякую”.

Священикові було ніяково і на другий день він йому з вдячності приніс гарну вервицю.

За кілька днів повторилася вся процедура з православним священиком. І той з вдячності приніс фризієрові інкрустований хрест. Згодом прийшов до фризієрні протестанський пастор. І від нього фризієр не взяв заплати, але на другий день він дістав від пастора

нову біблію.

Вкінці прийшов до цього фризієра рабін, якого він як слід обслужив, відмовившися від винагороди. Повстає питання: як Йому відвдячився рабін?

На другий день цей рабін припроває фризієрові другого рабіна, щоб він його обстриг і обголив.

*

Знову у ресторані сидять дві монахині. І тому, що ресторан був переповнений, ненадійно до їхнього стола сідає двох мужчин середнього віку, яким захотілося з монахинь посміятися. Один з них каже:

— “Мої батьки ніколи не одруживалися. Вони мали нас, двоє дітей. І без цього релігійного забобону, ми обое зі сестрою виростили на добрих громадян”.

Сестри мовчали.

Згодом заговорив другий, згірдливо поглядаючи на монахинь:

— “Моя мати ніколи не вінчалася і мала двоє дітей. І от і я і мій брат здобули гарні становища. Я думаю, що супружжя є перестарілою установою”.

Одна з монахинь не могла досягнути коробки зі сіллю, і попросила обох сусідів:

— “Прошу! Може один з вас знайдухів подасть мені сіль?”

На тому розмова скінчилася.

*

В екуменічному дусі проходила богословська конференція. Під час обідової перерви розмовляють два духовники, консервативний католик і ліберальний протестант. Вкінці протестант каже:

— “Кінець-кінцем ми всі служимо одному Богові”.

На це католик:

— “Так, ви Йому служите на свій лад, а я служу

Йому на Його лад”.

*

До Риму, до Святішого Отця приїхали відпоручники продукції кави, і йому заофірували 100,000 доларів, щоб він включив до “Отче наш” каву біля хліба, тобто:

“Дай нам хліб наш щоденний і каву”.

Святіший Отець на це не погодився, мимо цього, що відпоручники виробу кави подвоїли ціну до 200,000 доларів.

Виходячи з побачення з папою, один із відпоручників сказав:

— “Цікаво, скільки пекарі заплатили папі?”

*

На похороні священик у своїй проповіді звертається до мужа і каже:

— “Друже! Такої другої дружини ви не знайдете”.

На це муж до сусіда:

— “А хто ж збирається за другою глядіти?”

*

Добра проповідь є тоді, коли вона має добрий початок і добрий кінець, які є близько себе.

ПРО МУЖЧИН

*

Наш смак і уподобання міняються з віком як ми виростаємо. Малі дівчатка люблять мальовані лялечки, а малі хлопчики люблять жовнірів. Як вони повиростають, тоді дівчата люблять жовнірів, а хлопці — мальовані лялечки.

*

Що це є “домашнє вогнище?”

Це є родинне вогнище, на якому дружина пропікає свого мужа через їхнє ціле супружнє життя.

*

Жінка каже своєму мужові:

— “От минає 25 років від нашого вінчання. Може б ми зарізали свиню і відзначали якось цю річницю?”

А муж на це:

— “Та й чому? Що бідна свиня цьому винна, що я 25 років тому назад зробив дурницю!”

*

От, стрінулися два приятелі і один другому завдає загадку:

— “Що це є: довкола вода, а посередині зараза?”

Цей подумав і каже:

— “Не знаю. Скажи”.

— “Це теща у ванні”, — відказує приятель.

*

Один приятель оповідає другому:

— “В мене в родині є правдивий рай: я називаюся Адам; моя дружина — Ева, а теща в хаті є правдива гадюка”.

*

Жінка втекла від чоловіка, але по якомусь часі повернулася і прохаче вибачення. А муж її каже:

— “Що ти втекла від мене, це я тобі вибачаю з цілого серця, але цього, що ти повернулася, ніяк тобі вибачити не можу і ніколи не вибачу”.

*

В оперному театрі одна співачка неможливо співає. Пані Марія каже до свого чоловіка:

— “Цього співу ніяка людина не може вислухати; ця співачка неможлива. Ходім вже додому”.

А її муж на це:

— “Залишімось ще на одну дію. Її в цій дії мають задушити. Я дуже хочу це побачити”.

*

Один американський сенатор, обурений увійшов до кабінету президента Кулиджжа і гнівно заговорив:

— “Пане Президенте! Мені сказали, що ви мене назвали дурним. Як ви сміли?”

Президент відповів:

— “Hi! Я ніколи вас дурним не назвав. Але, розуміється, що я можу помилитися”.

*

Іншим разом до цього самого президента в його кабінет насилу входить інший сенатор і злісно крикнув:

— “Пане Президенте! Я зачуваю, що ви мене публічно назвали сукін-сином. Як ви сміли?”

Президент Кулидж спокійно відповів:

— “Ні! Я цього не зробив. Але в Америці є багато сукін-синів. Тому чи ви, сенаторе, не вважаєте, що їм прислуговувало б право мати своїх репрезентантів в сенат?”

*

Зударилося на автостраді два авта. Водії повиходили з авт і придивляються. Оба є дуже поденервовані. Вкінці один з них витягає пляшницу з горілкою і даючи другому, каже:

— “Напийтися, що б себе дещо успокоїти”.

Цей бере пляшку. Порядно напився. Віддає горілку власникові і просить його тепер напитися. Цей відповідає:

— “О ні! Не тепер! Я нап’юся щойно, як приїде поліція, спиште протокол і від’їде, ствердивши, в кого є алькоголь в крові”.

*

— “Супружжя зробило з мене музика, — сказав один приятель другому, — воно навчило мене грати другу скрипку в родині”.

*

— “Чому ти повінчався з такою маленькою дівчинкою?” — питав приятель приятеля.

— “Це такий мій підхід до життя. Я вважаю, що жінка є конечним злом. Тому я і вибрав якнайменше зло”, — відповідає запитаний.

*

Дружина нарікає, що муж купив собі погане вбрання і плащ.

— “Ти завжди собі вибериш все, що найпоганіше”.

— “Твоя правда, жінко, — він відповів, — починаючи від тебе, як я вибрав собі тебе на дружину”.

*

Прийшов елегантний панок до склепу жіночого вбрання і звертається до продавця:

- “Прошу мені дати жіночу блюзку?”
- “Якої краски, крою і виміру? — цей питает.
- “Байдуже, — каже панок, — моя дружина буде її і так зі три рази міняти”.

*

Синок питаеться батька:

- “Тату, — чому по закону можна мати тільки одну дружину?”

А батько відповідає:

- “Закон охороняє цих, які самі себе не можуть захоронити від біди”.

*

— “Ти ж мене колись так любив”, — каже дружина.

- “Так! Дуже любив”, — потверджує муж.
- “Ти казав, що мене ніколи любити не перестанеш”, — продовжує вона.
- “Цього не пригадую, — на це муж, — я тебе любив без пам'яти”.

*

Син питаеться батька:

- Тату, чи ти боїшся лева?”
- “Hi! Не боюся”, — відповідає батько.
- “А чи ти боїшся тигра?” — продовжує син.
- “Hi! Не боюся! Чого ж його боятися?” — каже батько.
- “А лева і тигра разом, ти не боїшся?” — вперто питаеться синок.
- “Hi! Не боюся!” — вже злосно каже батько.

— “Но! То я бачу, що ти, тату, тільки напої мами бойшся”, — закінчує розмову синок.

*

Михайло друзям оповідає щось про свою дружину.
Один з них Михайла питаеться:

— “Ти мусиш бути щасливий зі своєю жінкою?”

— “Так, так. Мушу, мушу!” — на це Михайло.

*

Подружжя це так, як гострий хрін. Мужчини його хвалять зі слізами в очах.

*

Дружина до мужа:

— “Я вичитала в часописі, що якийсь неосвічений мужчина зустрів жінку, одружився і у двох роках став вченим”.

На це її муж:

— “Це ніщо! Я знаю інтелігентну людину, що зустрів жінку, одружився і став дураком до двох днів!”

*

— “Очікуємо в родині радісної події...”, — розповідає один мужчина другому.

— “Що ти не кажеш? Чого ви надієтесь, хлопчика чи дівчинки?” — радісно запитує другий.

— “Ta це не те! — відповідає перший. — Наша теща від нас випроваджується”.

*

Перед вінчанням дівчина питаеться нареченого:

— “Скажи мені! Чи ти одружуєшся зі мною з любови, чи так тобі наказує розум?”

Молодий мужчина відповідає:

— “Алеж моя кохана! Тут, розуміється, про розум не може бути і мови. Це тільки з любові”.

*

Один чоловік розказує:

— “Мене завжди батько вчив, що як дають, то бері, а як б'ють, то втікай”.

— “А що робити, як дають і б'ють?” — хтось його питаеться.

Він на це відповідає:

— “Тоді треба іти на компроміс”.

*

Мужчина з жінкою переживає таку переміну, або метаморфозу:

Насамперед воно йому впадає в око; потому вішається на шию; згодом стає кісткою в горлі і стає їсти йому печінки, а вкінці вилазить йому боком.

*

Один молодий мужчина каже другому:

— “Як розпізнати отрутні гриби від добрих, щоб знати, чи їх можна з'їсти?”

— “Дуже просто! Дай гриби їсти тещі. Як вона доживе до другого дня, то гриби є добре і їх можна тобі їсти”.

*

В часописі з'явилось таке оголошення:

“Продаю свою енциклопедію, 24 томи. Моя жінка все знає”.

*

Їдуть українські чумаки по сіль на Крим. На одному возі чумак задумався і мовчить. Товариш питаеться його:

— “Що так думаєш і мовчиш, Іване?”

— “От я собі так думаю, якби взяв всіх хлопів разом докупи, і зробив такого одного великого хлопа”.

— “І що?” — товариш питаеться.

— “Та ніщо”, — цей відповідає. І знов запала тишина.

За якийсь час Петрові знов надокутила тишина, і знов питаеться Івана:

— “Чому так мовчиш?”

А цей йому:

— “Так собі думаю”.

— “А що думаєш?” — повторяє Іван.

— “А так собі думаю, що якби взяв всі води, ріки і моря разом, і Чорне море і Дніпро, і зробив одну велику воду”.

— “І що?” — каже Петро.

— “Та ніщо”, — відповів Іван, і знов замовк.

По довгі мовчанці, знов Петро починає розмову:

— “А що Іване? Що думаєш?”

А Іван відповідає:

— “От так, якби взяв всі ціпи докупи і зробив такий один великий-величезний ціп...”

— “І що?” — цікаво запитує товариш.

— “Та ніщо”, — каже Іван.

І знов обривається говірка.

Але Петрові знов знудилося і починає:

— “Іване? Ти спиш?”

— “Ні, не сплю, — цей відповідає. — Я собі так думаю, що якби взяв усі гори докупи, і ті на Криму, і нашу гірку за селом, і зробив таку одну велику гору”.

— “Ну і що?” — запитує Петро зі зацікавленням.

На це Іван:

— “І от, якби той величезний хлоп взяв на плечі цей величезний ціп, вийшов на цю високу-високу гору і прийшов би над цю велику-велику воду і розмахнувся цим

великим ціпом і гепнув ним по цій великій воді, от тоді тобі, Петре, хлюсноло б. Але хлюсноло б”, — закінчив своє роздумування чумак Іван.

*

Були два друзі, і щось вони розсварилися. Місько каже Юзькові:

— “Ти, Юзьку, є настоящим ослом!”

А другий йому на це:

— “Може і правда, що я є ослом! Тут тільки заходить питання: чи я є ослом, що став твоїм приятелем, чи може я став ослом відколи з тобою заприятелював?”

*

Казали старі люди, що один жид обshaхрує двох християн; один циган обshaхрує двох жидів; один грек обshaхрує двох циганів; але один вірменин обshaхрує двох греків.

*

На Новий Рік стрічаються Максим і Клим, які ворогували і зі собою довго не говорили. Максим витягає Климові руку і каже:

— “З Новим Роком! Я вам, Климе, цього всього бажаю, що ви мені бажаєте”.

На це Клим огірчено:

— “Вже знов починаєте сварку, куме Максиме!”

*

Є в суді розправа за образу. Один чоловік образив другого. В кінці суддя покликує оскарженого, щоб він представив справу зі свого боку. Оскаржений стає оповідати:

— “Я їхав поїздом. На одній станції всідає мій оскаржуваць з великою валізою до моого переділу. Кладе валізу на лавку і сам сідає. Як тільки поїзд почав знов

їхати, той осібняк встає і відкриває свою велику чорну валізу, а в ній є менша бронзова валізка і відкриває, а в ній є менша зелена валізка. Він її виймає і відкриває, а в ній є ще менша червона валізка. Він і ту виймає і відкриває, а в ній є біла валізка. Він виймає білу валізку і її відкриває, а там є жовта валізка. Він відкриває жовту валізку, а в ній є синя валізочка. Він її відкриває, дивиться до середини і закриває і назад вкладає до жовтої валізки. Відтак закриває жовту валізку, вкладає до білої валізки. Він закрив білу валізку і вложив до червоної. Її закрив і назад вложив до зеленої валізи. І цю закрив і зложив до бронзової. Бронзову вложив до чорної, а її замкнувши, поставив з трудом на поліцю.

І ми їхади з пів години, аж цей пан встає, стягає з поліці чорну валізу. Він її відкриває, з неї виймає бронзову валізку. Він її виймає і відкриває і витягає меншу зелену валізку. Відкривши зелену валізку, в якій є менша червона валізка. Він відкриває червону валізку і з неї виймає білу; з білої виймає жовту, а з жовтої — синю, дивиться до середини і закриває і вкладає до жовтої; жовту вкладає до білої; білу до червоної; червону до зеленої; бронзову до чорної, а її замкнувши, поставив знов на поліцю.

І ми знов їхали поїздом з пів години, аж мій противник встає, бере чорну валізу і її відчиняє і з неї виймає бронзову; з бронзової — червону; з червоної — білу; з білої — жовту; з жовтої — синю. Подивився до середини, її замкнув і вложив до білої валізки; згодом білу вложив до червоної; червону до зеленої; зелену до бронзової, а бронзову до чорної. Замкнув чорну і поставив на поліцю. І ми знов їхали з пів години, аж тої панок знов встає, бере свою чорну валізу; її відкриває, і відтам виймає бронзову валізку. Її відкриває і виймає зелену валізку; а зі зеленої виймає червону...

Ненадійно поіритований суддя каже піднесеним голосом до оскарженого:

— “Коли ви нарешті скінчите? Шляк би вас трафив”.

На це оскаржений викрикнув:

— “Високий судде! Саме о це я йому сказав: коли ви нарешті скінчите? Шляк би вас трафив”.

І справу суд відкинув.

*

Один бідний чоловік конечно домагався побачення в барона Ротшильда. Вкінці його допустили до барона. Ротшильд його питаеться, чого він від нього хоче?

На це бідак:

— “Я прошу від вас милостині. Я просто не маю з чого жити”.

Ротшильд видимо поденервований йому каже:

— “І цим ви мені забираєте мій дорогий час. Чому ви не передали свого прохання через якогось мого урядника?”

На це бідак:

— “Такий урядовець поділився б зі мною вашою допомогою без вашого, бароне, відома. Ви, бароне, більше знаєте про банківництво, як я, але як жебрати, то я таки більше знаю, як ви. От як тепер мені дасте милостиню, вона вся буде моя”.

Ротшильд розсміявся, і обдарував жебрака.

*

До великого багатиря якось дістався бідний Іван, описує свою нужду і просить про милостиню. Багатир кличе свого слугу і кричить:

— “Викинь за двері цього бідака. Він своєю розповідлю про нужду мені зі жалю серце розриває! Мені робиться так жалко і сумно”.

І жебрак полетів по сходах вниз.

*

Суддя питаеться оскарженого:

— “Чи ви це ціле ошуканство самі заплянували і перевили?”

— “Так! Високий судде! Сам! Сьогодні такий світ нечесний, що ви нікому вірити не можете, чи ваш спільник вас не обманить”.

*

Максим і Клім судяться і мають в суді розправу. Максим іде до своєго адвоката і його питаеться, чи може суддеві не переслати товсту гуску.

На це адвокат:

— “Чи ви, Максиме, одуріли? Це підкупство, ви тоді напевно процес програєте”.

Пройшов процес і Максим справу виграв. Він іде до адвоката і каже адвокатові, що він його послухав, вислав судді гуску і справу виграв.

Адвокат його з жахом питаеться:

— “Ви дійсно вислали гуску?”

— “Так, — каже Максим, — але на карточці я підписав Кліма”.

*

Гість в ресторані кличе обурено:

— “Кельнере! Що це за свинство? Я в супі знайшов кавалок шматки”.

— “Ну! Що ви хочете? Знайти в супі за п'ятдесят копійок брилянт або другий дорогий камінь?”

*

В іншому ресторані знов гість кличе обурено:

— “Кельнере! В супі пливає муха!”

— “Дивіться, дивіться, — відповідає кельнер, — а я думав, що я з вашої супи всі мухи повибирав”.

*

Гурток мужчин грає в карти. Нагло прибігає Ничипоренко і голосно каже до одного з граків:

— “Михайле, ти тут граєш в карти, а тимчасом твоя дружина тебе зраджує з твоїм приятелем”.

Михайло встає від карт і просить Ничипоренка його заступити у грі, а сам поденрвовато відходить. По пів години він повертається і каже:

— “Але ж ти, Ничипоренку, дурний, дурний. Того чоловіка, що є у моєї жінки, я зовсім не знаю. Це жодний мій приятель!”

І спокійно знов сів до карт.

*

Максим зустрічає зажуреного Кліма і питаеться його:

— “Чому ти такий зажурений і неспокійний?”

— “Ах, це прикра історія. Моя доня заручилася і я її нареченному пообіцяв 10,000 доларів приданого. Завтра є весілля, і я мав би йому вручити з цього половину”, — каже Клім.

— “Чому журишся?” І так маєш дати йому тільки половину”, — потішає його Максим.

— “Так, так! — відповідає Клім, — але в мене саме не має цієї половини”.

*

Стрічаються Максим і Клім. Максим питаеться Кліма, чи він вдоволений своїм зятем.

Клім відповідає, що зять незлий, але, він не вміє грати в карти.

На це Максим каже, що це не є жодна зла прикмета, що це добре.

Але Клім каже:

— “Так, так, це правда! Але він все одно в карти грає, хоч і не вміє”.

*

Один письменник хвалиться перед другим, що від видання його останньої повісті число його читачів подвоїлося.

На це другий каже злобно:

— “О! Я не знав, що ти недавно одружився. Широ гратулюю і бажаю щастя”.

*

Королева англійська Вікторія запиталася свого прем'єр-міністра Дізраелього, яка є різниця між випадком і нещастям.

Дізраелі на це відповів:

— “Ваша Маєтате! Якщо б, наприклад, Глендстон (Дізраелого політичний противник) впав в море, це був випадок. Але якщо б його хтось вирятував від утоплення, це було б нещастя”.

*

Впродовж тридцять років Іван Терлецький завжди точноявлявся і точно працював вісім годин за годинником. Але одного дня він спізнився і своєму наставникові оправдувався, що саме він впав зі сходів. Але наставник недовірчivo і злосно йому сказав:

— “І що це! Вам взяло, Терлецький, падати зі сходів з одного поверха аж півтора години?”

*

До поліціянтера підходить батяричук і питаеться його, котра це може бути година?

Поліцай відповідає:

— “За п'ятнадцять хвилин четверта”.

— “От і добре. Точно о четвертій годині ви, пане поліцай, можете поцілувати мене в мій зад”, — і став скоро втікати.

Поліцай став за батяром гнатися. А що він був старший, він зігрівся і задихався. Один прохожий задержав поліцянта і питаеться:

— “Чому ви так біжите? Ще дістанете атак серця”.

На це йому поліцай:

— “Цей батяр, що там далеко втікає, сказав мені щоб о четвертій годині поцілувати його в його зад”.

А прохожий йому:

— “Чому так до цього спішитесь? Ви ще маєте десять хвилин часу”.

*

— “Не утрудньоїмо наших приязних відносин, — каже один мужчина до другого, — прохаючи один другого, щось один другому зробити”.

*

Каже Максим до Мартина:

— “Кожна направду безсторонна людина бачить, що я завжди є правий і правда завжди по моїй стороні”.

*

— “Слухай, Климе, — каже Мартин, — коли ти мені віддаш цих сто долярів? Питаю тебе востаннє”.

На це Клим:

— “О як це гарно, що я цього глупого питання не буду вже більше чути”.

*

Артур Конан-Доіл, автор оповідань про дедектива Шерлока Голмса, покликав автотаксівку в Париж. Вкинув до авта валізку, а водій авта питаеться:

— “Куди маю їхати, пане Конан-Доіл?”

— “О! Ви мене пізнали?” — Конан-Доіл заскочений, спитався.

Водій сказав:

— “Ні! Я вас ніколи не бачив, ані не бачив вашої книжки”.

— “Так, як ви знаєте, що я є Конан-Доіл?” — він спитав водія.

— “Бачите, — сказав водій, — я читав в часописі, що ви були у південній Франції. Ви висіли з поїзду, що приїхав з Марсилії і є опалені південним сонцем. По вас видно, що ви є інтелектуал, і правдоподібно, письменник. Ваше убрання має англійський крій. Взявши це все разом, я прийшов до переконання, що ви мусите бути паном Конан-Доілом”.

— “Але ж це чудово. Ви самі можете бути Шерлок Голмсом, що ви з таких дрібничок мене пізнали”, — зауважив Конан-Доіл.

— “Але є ще один цього доказ, — сказав водій авта, — на вашій валізці є написане ваше прізвище: Артур Конан-Доіл”.

*

Три панове дискутували питання, що вони робили б, якщо б їм осталося тільки шість місяців життя.

Михаськів каже:

— “Якщо б мій лікар мені сказав, що мені осталося тільки шість місяців життя, я б замкнув свій склеп, витягнув з банку всі ощадності, поїхав би на Французьку Рів'єру і вживав би там останні дні моого життя”.

Клиновий на це:

— “А я розплянував би собі подорож по всьому світі. Я відвідав би всі цікаві місця, Рим, Париж, Гаваї і другі”.

А жидок Гольдберг стверджує:

— “Якщо б май лікар мені сказав, що мені осталося тільки шість місяців життя, тоді я зараз пішов би до другого лікаря”.

*

Мельникович помер. Його три друзі, Котик, Жмій і жид Фінкельштайн стоять над відкритим гробом, глибоко зажурені. Пан Котик каже:

— “От тут на вічну дорогу в незнане я даю тобі сто доларів”, — і кидає стодоляровий банкнот на труну.

На це Жмій:

— “І я тобі на вічну дорогу даю теж, Мельниковиче, сто доларів”, — і рівноож кладе банкнот на труну.

А Фінкельштайн пише скоро чека на триста доларів. Кладе його на труну, а двісті доларів, що дали його два друзі, ховає в кишенью.

*

Група мужчин сходилися в каварні і часто оповідали собі жарти і анекdoti, які повторювалися. Вкінці панове знайшли розв'язку. Вони всі жарти пономерували і стали тільки викликати поодинокі номери і тоді всі сміялися.

Раз запрошено до групи гостей, які дуже бентежилися, коли чули виклик номеру і вибух сміху. Їм вияснено засади гри і вони захотіли взяти в ній участь.

Один з гостей викликав номер “301” і у відповідь почув вигук протесту і невдоволення. Він запитався про причину. Сусід йому пояснив, що таких грубих і непреличних жартів тут не оповідається.

Згодом другий з гостей викликав номер “175”. На залі було тихо, ніхто не сміявся. Він спитав про причину тишини. Йому сказано:

— “Знаєте, жарти треба вміти оповідати, а ви цього не вмієте”.

В кінці третьї з гостей викликав номер “135”. Гучний сміх і регіт був відповіддю на анекдот. Оповідач запитався, чому реакція була така сильна. Йому було сказано, що вони цього жарту ще не чули.

Згодом один із регулярних членів гуртку викликав номер “75”. На залі було тихо. Ніхто не сміявся. Один з гостей спитався, чому ніхто не посміхнувся. Сусід йому сказав:

— “От цей дурак ніколи не вміє в жарті передати жидівсько-польської вимови”.

*

Похорон по церковній відправі готовиться до пе-реїзду на цвинтар. Директор похоронного заведення під-ходить до мужа помершої жінки і каже:

— “Ви мусите їхати в першому авті разом з ма-мою помершої”.

— “Це так мусить бути? — питаеться муж. — Я мушу їхати з тещою?”

— “Так, — повторяє директор. — Осиротілий муж і осиротіла матір”.

— “Як так мусить бути, то я пересідаюсь. Але я вам кажу, що це зруйнує мені цілу приємність з цієї нагоди”.

*

Померша лежить на ліжку. В хаті багато людей, які складають мужові співчуття. Ненадійно входить Максим, пошпортившися, перевернув крісла, наробив гуку. Всі збентежилися.

Але яка була радість, коли це розбудило жінку з трансу. Вона встала, і згодом ще кілька років виповняла свої обов'язки дружини і матері.

По роках вона направду померла і повторяється та сама сцена. Жінка лежить на катафальку. В хаті багато людей, які складають мужові співчуття.

І знову входить в кімнату Максим і енергійно іде до мужа, який голосно закликає:

— “Вважай, вважай, Максиме, щоб не пошпортився і не перевернув знову крісел і розбудив моєї дружини вдруге”.

*

Одного мужчину спитали, яким чином його супружжя таке щасливе. А він сказав:

— “Це справа поділу домашніх рішень. Я віддав дружині роблення дрібних рішень: як, коли малювати хату; коли її купити нову суконку, капелюх чи плащ; що варити на обід, а собі задержав рішення у важливих справах”.

Приятель питаеться:

- “А які робив ти важливі рішення?”
- “Я не знаю! Таких ще не було”.

*

Чоловік стоїть над гробом дружини. Всі розходяться, а він без перерви плаче і хлипає:

- “О! Боже, Боже! Ой, Боже, Боже!”

Люди з зачудуванням кажуть:

- “Алеж, йому жаль-жаль дружини”.

На це заплаканий непривітно відповідає:

- “Не жінки мені шкода, а Господа Бога. Я не знаю, як Він собі там в небі з нею порадить!”

*

По роках стрічаються два приятелі, і один каже другому:

- “Ти вже одружився?”
- “Так”, — відповідає запитаний.
- “А чи ти дуже заздрісний?”
- “Так, — відповідає одружений, — я дуже заздрощу тим, що не є одружені”.

*

Неділя ранком. На сходах в коридорі стрічається дві сусідки і одна каже другій:

- “Пані! Хто це так жахливо проклинав у вашій хаті?”
- “О! Це мій чоловік приготовляється до церкви і сердився, бо не міг найти молитовника”.

*

Два друзі їхали мотоциклетом; один з-переду, другій зі-заду. Тому, що їхав зі-заду, зробилося зимно. Мотоциклет задержано, і цей зі-заду передягнув блюзку передом назад, і вони поїхали даліше.

Раптом зудар. Мотоциклет перевернувся, і оба пасажири лежали в рові. Приїхала поліція, все переглянула і списано репорт:

“В катастрофі мотоциклету побилося двох пасажирів. Цей, що їхав зпереду, забився на місці. Цей, що був зі-заду, ще жив, але мав перекручену голову. Заки йому напростувано голову, він теж помер”.

*

Батько врадуваний врятуванням життя його доні молодим чоловіком, дуже йому дякує, і каже:

- “Рятуючи мою доню із хвиль океану, ви мабуть і не думали про небезпеки, які вам загрожували”.

На це молодий чоловік:

— “Мені не загрожувала ніяка небезпека. По-перше, я дуже добре пливаю, а по-друге, я вже одружений”.

*

Два друзі нарікають на горячу погоду. Один каже:

— “В нас так горячо, що у мух крила обгорюють”.

На це другий:

— “Це ще нічого. У нас така горяч, що куряма дають морозиво їсти, щоб вони не несли варених яєць”.

*

Максим приходить до Кліма у відвідини. Клім його питаеться:

— “Максиме! Нап’єтесь кави?”

— “Дякую! Я кави не п’ю.”

— “А може нап’єтесь чаю?”

— “Дякую! Я чаю не п’ю”.

— “То може нап’єтесь пива?”

— “Дякую! Я пива не п’ю”.

— “То може нап’єтесь горілки з водою?”

— “Дякую! — каже Максим, — я води не п’ю”.

*

Інж. Стефанишин і інж. Керницький сидять у ресторані. Інж. Стефанишин є перестуджений, кашляє, але курить, п’є коняк і захлиснується та глядить за гарною кельнеркою.

Інж. Керницький каже:

— “От ви хворі, а п’єте, курите і заглядаєте за дівчатами. А я ні не п’ю, ні не курю, ні не бігаю за жінками, і от в мене прекрасне здоров’я”.

На це Стефанишин:

— “І пошто вам це добре здоров’я?”

*

Стрічаються два підприємці і нарікають на свою долю. Один каже:

— “Уявіть собі, у мене вибух вогонь і спалив мій склеп дочиста”.

На це другий:

— “А в мене прийшов гураган і знищив мое підприємство дотла”.

На це перший зі здивуванням:

— “Я знаю як приходить вогонь. Але як робиться гураган?”

*

На Максима нападає злодій, підсунувши йому під бік пістолю. Але Максим, знаючи джію-джітсу, нагло перевертає злодія і стає його бити. Підбиває йому око, калічить щоку, ломить ребро і рам'я. Злодій в розпузі кличе:

— “Чоловіче! Ти краще закличи поліцію!”

*

Адвокат підходить до лави присяжних і стає говорити в обороні оскарженого:

— “Пані і панове! Я хочу вам представити оскарженого. Це дуже чесна людина. Він ніколи не підніс руки на свою матір; він завжди був добрий для своїх дітей; він ніколи не зробив чогось нечесного; він завжди поводився совісно; його всі люблять...”

На це оскаржений обертається до сусіда і тихцем каже:

— “Що собі цей адвокат думає. Я йому за оборону плачу добре гроші, а він тут оповідає якісь байки про когось другого”.

*

— “Ви сьогодні в суді вже двадцятий раз за пиянство і галабурди, і ви домагаєтесь лагідної кари. Як же так?” — каже суддя.

— “Так, я хочу мати взгляд, як ваш сталий клієнт”.

*

Чоловік несе великий старосвітський годинник. Змучився і задихався. Він стрічає двох п'яних. Один з них дивиться на чоловіка і на великий годинник, та й каже:

— “Пане! Я вам раджу купити собі годинник на руку. Це буде вам легше”.

*

— “Як ти був в Німеччині, чи ти мав якісь труднощі з німецькою мовою?” — питает Микита Кліма.

На це Клім:

— “Я не мав, але німці мали”.

*

Чужинець повний розпуки, питает двох поліцайв про напрям, куди іти. Поліцаї нічого не розуміють. Він з черги питаеться по-німецьки, потому по-французьки, по-італійськи і по-еспанськи. Поліцаї нічого не второпали. Чужинець стурбований пішов дальше.

Тоді один поліцай каже другому:

— “Нам треба вчитися чужих мов”.

На це йому товариш:

— “А пощо тобі? Це нічого тобі не поможет. Диви, цей чужинець знав їх аж п'ять і йому це ніяк не придаєся”.

*

Італієць приїхав до Нью Йорку, не знаючи англійської мови. Ходить по Нью Йорку змучений і голодний. Вкінці стрічає другого італійця і просить навчити його

кілька англійських слів, щоб він міг щось замовити і з'ясити. Той йому каже:

— “Попроси яблочний струдель і каву”.

І от цей бідняга вже два тижні єсть рано, вполуднє і вечір яблочний струдель і каву, які йому вже дуже пereйлися. Стрічає він цього самого італійця і його просить навчити більше слів по-англійськи, щоб він міг уrozмайтити свій харч.

Знайомий йому каже:

— “Проси канапку зі шинкою і каву”.

Бідняга приходить до каварні і просить про канапку і каву. Продавець його питаеться:

— “На булці чи пітльованому хлібі?”

Італієць повторяє:

— “Канапку зі шинкою і каву”. Продавець повторяє:

— “На булці чи пітльованому хлібі?”

Розачарований італієць каже зрезигновано:

— “Яблочний струдель і каву”.

*

— “Я ніколи не знат, що це є правдиве щастя, аж поки не одружився, але тоді вже було запізно”.

*

Максим стрічає Кліма, як цей іде врадуваний додому, але чомусь має лице засмароване саджею. Максим питаеться Кліма, що сталося, що він має чорну пляму на лиці. Клім оповідає:

— “Моя дружина поїхала на вакації. Я її відправив до поїзду і попрощався. Але як поїзд відіїджав, я його відрухово з радістю поцілував.

*

П'яний мужчина, хитаючися на ногах, витягнув ключі до авта і іде в його напрямі. Поліцай дивиться на нього і каже:

— “Ви хіба в такому стані не збираєтесь їхати автом?”

На це п'яний:

— “Пане поліційний! Я мушу їхати автом. Ви ж бачите, що я ледве можу ходити”.

*

Іван мав побиратися із Олею. Батько дав йому на шлюбний презент два гарні, золотом куті револьвери. Але в цей час мав і побератися Івановий приятель Максим, який дістав як шлюбний дарунок гарний золотий годинник. І от Іванови сподобався годинник, а Максимови револьвери і вони обмінялися дарунками.

По кількох роках батько спитався сина, чи він має ці два золотом куті револьвери. На це йому він сказав, що ні; що він з Максимом обмінявся.

Батько дуже на це позлостиився, кажучи:

— “Я тобі дав ті два револьвери, щоб ти міг їх вжити, коли б ти застав свою дружину в ліжку з чужим мужчиною, і міг їх обое застрелити. А так що, ти витягнеш годинник і скажеш їм: — Кінчайте. Ваш час пройшов”.

ПРО ЖІНОЦТВО

*

Стрічаються два друзі, і один питав другого:

— “Чи твоя дружина дальше така нервова?”

Цей відповідає:

— “Ні. Один лікар її вилікував”.

— “Який лік він її дав?” — запитує перший.

— “Жодного, — падає відповідь. — Він її тільки сказав, що нервової жінки скоріше старіються. І в неї нервовість як рукою відняв”.

*

Поліцай заарештовує молоду дівчину в дуже неприличному купілевому строї — бікіні з тільки трьох вузеньких пасочків.

Він її питав:

— “Щоб сказала ваша матір, коли б побачила вас у цьому купілевому костюмі?”

— “Вона б дуже розсердилася, — відповідає дівчина, — бо це її стрій”.

*

Молода дівчина хоче перейти в бікіні-костюмі вхід на пляжу. Поліцай її задержує і каже:

— “На цьому пляжі не дозволено купатися в костюмах з двох частин”.

Розгублена дівчина питавася міліціонера:

— “Пане, міліціонере! Так котру частину строю я маю скинути зі себе?”

*

Дочка кличе телефоном свою матір і дуже поденервовано і крізь сльози каже, що її муж є недобрий, і що вона хоче повернутися на якийсь час до батьків, щоб його покарати.

На це її матір:

— “Не роби цього. Дозволь мені на якийсь час приїхати до вас. Це напевно буде для нього більшою карою”.

*

Хтось спитався розведену жінку, чи вона піде на похорон її бувшого мужа, що саме помер. Вона ж у своїй жіночій логіці відповідала:

— “Чому я маю йти на його похорон, коли він не прийде на мій!”

*

Одна дівчина каже другій:

— “Я не піду заміж поки мені не сповниться 25 років”.

А друга на це:

— “А мені не сповниться 25 років, аж доки не вийду заміж”.

*

— “Чи ти повіриш, — каже жінка до чоловіка по виході сусідки з хати, — що вона під час цього як я говорила, позіхнула найменше з десять разів”.

— “Ти помиляєшся, дорога, — відповів її муж, — вона не позіхала, вона тільки хотіла тобі перервати і щось сказати”.

*

Приїхала мати до доні і зятя у відвідини. Подивилася в город, а там бур'яни позаростали по коліна.

Вона питаеться дітей:

— “До чого ж оце ви догосподарювалися? Такі бур'яни! Чи ви щось собі думали, що з бур'янами робити?”

— “О, мамо! Ми думали про це”, — каже доня.

— “А що ж ви таке думали, діти?” — питає матір.

— “А що ви, мамо, приїдете і всі бур'яни геть пополите”, — відказує доня.

*

Їде жінка автом і ненадійно скручує з лівої лінії направо. Авто зі-заду вдаряє авто цієї жінки в правий бік. Мужчина зі заднього авта висідає і жінку питає:

— “Чому ви пані не дали світляного сигналу, що ви хочете тут ненадійно звертати направо?”

Жінка відповідає:

— “А чому ж я мала давати знак. Я тут на цьому розі скручую вже п'ятнадцять років. Я живу тут за рогом”.

*

Повтаряється подібна ситуація. Жінка ненадійно звертає автом і її вдаряє мужчина, що керував ззаду своїм автомобілем. Обоє висідають, але цим разом жінка вибачається за необережність, кажучи, що це її вина. Однак мужчина запевнює, що це його вина, вияснюючи:

— Прошу пані! Це моя вина, бо як я побачив, що жінка їде попереду мене, я повинен був давно звернути на бічну вулицю”.

*

Міліціонер задержує жінку за промах в їзді автом і прохаче про дозвіл їзди і реєстрацію. Жінка стала шукати за цими документами у своїй торбинці, а потому у валізці, і згодом подає міліціонерові якийсь папір.

Міліціонер поглянув на папір і каже:

— “Прошу пані! Та це ви мені дали програму з оперного театру, а не потрібні документи”.

— “Так, так, я знаю! Але я дала вам щось почитати, щоб вам не нудилося поки я знайду дозвіл їзди і реєстрацію”.

*

— “Бачу, Максиме, що ти сьогодні змучений, — каже жінка до чоловіка. — Краще ти не їди сьогодні до фабрики на роботу. От винесеш воду з пивниці з останнього дощу, скопаєш мені дві грядки на квіти і так собі відпічнеш”.

*

Одна жінка прибігає на поліційну станицю і скаржиться, що її в автобусі обікрав якийсь мужчина і забрав в неї гаманець з грішми.

— “А де ж ви мали той гаманець?” — питает міліціонер.

— “Та під спідницею”, — каже жінка.

— “А ви ж не чули, що він там руки пхає?” — питает міліціонер.

— “Та чула, чула. Але я думала, що він це робить у чесному намірі”, — відповідає жінка наївно.

*

Стрінулися дві письменниці, що зі собою ревалізували і одна другу не любили. Одна каже другій:

— “Гратулую тобі за нову книжку, що ти її недавно видала. Скажи мені, хто тобі її написав?”

— “Відкіля ти про це знаєш?” — питает друга.

— “Це ж було у часописі”, — відповідає перша.

— “А хто ж тобі про це в часописі прочитав?” — гостро і злобно відказує запитання.

*

Чоловік лежить, конаючи на постелі. А його дружина вже наперід приготовляє харчі на тризну. Ненадійно хворий відкриває очі і слабим голосом питає дружину:

— “Настусю! А що ти таке добре, пахуче і смачне вариш?”

Вона йому на це поіритовано відказує:

— “Ти там мовчи, щоб тобі не пошкодило. А я вар’ю не для тебе, а для людей, що прийдуть на тризну по твому похороні.

*

У лікарні хворий відкриває очі і тихо питається:

— “Чи я помер, і чи я є вже в небі?”

Його дружина, що сиділа біля його ліжка, відповідає:

— “Hi! Ти не є ще в небі. Чи не бачиш, що я є ще біля тебе?”

*

— “Чи твої батьки вже погодилися на наше вінчання?” — питається хлопець.

— “Hi! Ще ні! Тато ще не рішився, а мама тільки жде, щоб йому так чи сяк, спротивитися”, — відповідає дівчина.

*

Серед нашого жіноцтва є щораз більше 35-літніх жінок, які добре пам'ятають, що діялося 50 років тому назад.

*

Як жінки дивляться на мужчин:

Коли їм 20 років: жінки кажуть, що вони молоденькі, стрункі і інтересні;

коли їм 30 років: жінки кажуть, що вони сильні і

мускулярні;

коли їм 40 років: жінки питаютъ, чи вони одружені, чи мають добру професію і гроші в банку;

коли їм 50 років: жінки добре дивляться, чи вони добре вбрали сорочки і позацнали всі гудзики і зипери;

коли їм 60 років: жінки дивляться на них злосно і кажуть: "Такі старі осли, а ще за жінками оглядаються. Тьфу на них!"

*

Старша матір з гарною і молодою донею зайшли до склепу купити матерію на суконку. Доня вибрала відповідний матеріал і питаетъ продавця за ціну. Він відповідає:

— "Три поцілунки за метер".

На це доня:

— "Прошу мені дати три метри. А ти, мамо, заплати!"

*

Старша пані заявляє:

— "Сьогоднішні мужчини куди ченійші як колись. Як я була молодою, тоді вони були жахливими нахабами. Я не могла спокійно перейти вулиці, щоб мене якийсь не зачіпив. Сьогодні я іду спокійно вулицею і ніхто мене не турбує. Направду, мужчины сьогодні лішне виховані".

*

Старша пані каже з переконанням:

— "Сьогодні медицина дуже поступила вперед. Як я була молодою і пішла до лікаря, тоді він мені казав розбиратися до нага і бадав мене від гори до долини. А сьогодні лікар просить мене показати йому тільки язика і зараз все знає".

Одна родина спровадилася на нове мешкання і дружина скаржиться приятельці, що каменіця тандітно збудована, і що через стіни все чути; що сусіди чують, що вони з мужем говорять. Приятелька на це:

— “Та возьми і повіси килими на стінах і дверях і тоді не буде вже чути”.

На це власниця мешкання здивовано:

— “Що ти таке говориш! Та ж тоді я не буду чути, що сусіди говорять!”

Мати пращає доночку на зустріч з хлопцем і так її повчає:

— “Уважай доню! Поперше що ти робиш. Але важливим є і це, коли ти це робиш. Потретє, не є все одно, як ти це робиш. Але вкінці найважливіше є це, щоб ти цього взагалі не робила”.

Приятелька говорить і скаржиться другій приятельці, що:

— “Оля ходить поміж людей і поширює про мене брехні і наклепи”.

А ця друга відповідає:

“Ти не журися її брехнею і наклепами. Щойно як Оля стане говорити правду про тебе, тоді аж піchnerеться лихом і тоді щойно тобі приайдеться журитися”.

Дві молоді дівчини сидять на траві біля дороги і розмовляють. Іде старий і сивий дідок. Одна з дівчат каже зі сміхом:

— “От, вже зима іде!”

А друга додає:

— “І сніг вже вгорі”.

На це дідок:

— “Ой! До зими ще далеко. От ще і два телята на траві”.

*

Один чоловік звертається до добре знайомої жінки і каже:

— “Я не можу зрозумити, як ви можете носити коси з волосся іншої жінки!”

На це вона йому:

— “Аж от ви носите кожух з іншого барана”.

*

— “Як у сьогоднішньому світі може вижити одна самітня і працююча дівчина?” — застновляється одна старша пані.

А її відповідають.

— “Це важко, але можливо, бо така дівчина вбирається на кредит, а розбирається за готівку”.

*

— “Я хочу Романови зробити прикрість на ціле життя”, — каже Ліда.

На це її подруга Тамара:

— “То вийди за нього заміж”.

*

Сусідка питаеться сусідку:

— “Чи ви почуваєтесь дуже самітною від смерти вашого чоловіка?”

— “Ні! Цілком ні! В хаті є папуга, що цілий день проклинає; маю кота, що волочиться ночами поза домом; пса, що цілий день бреше; і мавпу, що безупину жує гуму. Вони мені вповні заступають помершого”.

*

Дружина каже мужові:

— “Забий у спальні цвяшок на образ. Молоток є на столі, цвяхи у шуфляді, а бандаж і йодина у лазничці”.

*

Два молоді жиди читають Біблію. Один з них каже:

— “Написано тут є, що шість днів треба працювати, а на сьомий відпочивати; що на сьомий день ти повинен відпочити; ти і твій син і твоя доня; і твій наймит і твоя служниця, і твоя худоба і чужий, що зайшов у твою хату!”

— “Але дивися, що про жінку тут ні слова не сказано”.

— “Ой ти осле! Осле! — каже його приятель, — кожний знає, що тобі жінка і на шабас не дасть ніякого спокою”.

*

— “Чи ви знаєте, що сталося бідному Михальському? Він піткнувся, впав зі сходів згори надолину, вдарився головою в стіну і забився”.

Каже пані Марта:

— “Направду! Забився?” — стривожено відзвивається пані Зеня.

На це пані Марта:

— “І це не тільки забився. Але ще і поламав свої окуляри”.

*

Пані Фінкельштайн доробилася великих грошей і постановила вибудувати собі чудову хату. Закликала першорядного архітектора і так йому сказала:

— “Вибудуйте мені чудову хату, але таку чудову, що як до мене прийде моя найкраща приятелька пані

Когді і як на неї погляне, щоб її вже на порозі зі заздрості шляк трафив”.

*

Суддя питаеться жінки:

— “Що ви зробили, щоб запобігти автовій катасрофі?”

Вона відповіла:

— “Я стала на газ, замкнула очі і кричала з цілої сили”.

*

Суддя питаеться жінки:

— “Як довго ви є, пані, у відмінному стані, тобто вагітна?”

Жінка відповідає, що 20 грудня буде чотири місяці.

— “В такому разі, — каже суддя, — дата зачаття припадає більш-менше на 20 серпня”.

— “Так, високий судде!” — стверджує жінка.

Слідує питання судді:

— “Що ви робили зі своїм мужем цього дня?”

*

Одна гарна молода дівчина каже:

— “Я розумію як астрономи обраховують відальні поміж звіздами, їхню величину і температуру і все таке друге. Але я ніяк не розумію, як вони дізнаються їхні назви”.

*

Пані Молодецька літами нюхала тютюн, що було її слабостю. Але вона стало ходила до церкви, і широко одобрювала проповіді свого пароха протів п'янства, курення, вживання наркотиків, неприличного танцю, жування гуми і таке друге, завжди кінчаючи проповіді

голосним “Амінь”.

Одної неділі священик почав проповідь:

— “Сьогодня я хочу говорити про ще один грішний навик, про нюхання тютюну...”

Тут пані Молодецька не видережала і голосно сказала:

— “От він і перестав проповідувати і став втручатися у приватні і особисті справи”.

*

Часи жидівських погромів в Росії. Відділ қозаків вдирається до одного дому і чути крик:

— “Всі мужчини геть. Жінки остатися. Ми вас будемо насилувати”.

Молода жидівочка кидається до переду і благає:

— “Робіть зі мною, що хочете, але пощадіть мою стареньку тету!”

На це старенька тітка:

— “Сара! Ти тут не мішайся. Погром є погромом, і я можу бути його жертвою”.

*

Рифка Фінкельштайн взяла маму до кінотеатру на фільм з римських часів. Коли прийшла сцена кинення християн диким звірям, стара жидівка стала плакати, дивлячися, як дики звіри поїдають людей. Рифка заспокоює матір, щоб вона не плакала, кажучи:

— “Це тільки фільм. А ті звіри поїдають християн”.

Почувши це, що то християни, стара жидівка перестала на хвилю плакати, а згодом знов захлипала.

— “А що ж тепер?” — питав Рифка.

— “Дивись, дивись, — каже, хлипаючи маті, — цей малий левик в куті не дістав нічого їсти”.

*

Суддя до оскарженої:

— “Чи це правда, що ви казали, що пані Пирожинська є негідницею і розпусницею?”

На це підсудна:

— “Правда, правда... Але я цього не говорила”.

*

Злодій подарував своїй нареченій гарне футро. Вона дуже зраділа і сказала:

— “Алеж воно прекрасне. Воно варте принайменше 10 років тюрми”.

*

Дочка каже до матері:

— “Я за Микиту не вийду заміж. Він безвірок і навіть не вірить в пекло”.

На це матір:

— “Виходи, виходи за нього заміж. Як він з тобою одружиться, тоді і в пекло повірить”.

*

Жінка питаеться мужа:

— “Скажи мені, дорогий, але щиро, які дівчата тобі найбільше подобаються, гарні чи інтелігентні?”

— “Ані одні, ані другі, — відповідає муж, — тільки ти, Зеню!”

*

Жінка скаржиться:

— “Відколи мій муж помер, я і жити більше не хочу! Я скоро піду за ним”.

На це сусідка:

— “Бійся Бога, Мариню, не роби цього. Дай йому трохи відпочити на тамтому світі”.

*

Коли одна жінка говорить — це монолог. А коли дві жінки говорять — це вже цілий словар.

*

Дама каже до свого китайського камердинера:

— “Лі! Заки ти входиш до моєї кімнати, то перше застукай. Я можу бути розібрана, або можу вбиратися”.

На це камердинер Лі:

— “Мені не треба стукати. Я перед тим як входжу до вашої кімнати, завжди дивлюся через дірку від ключа”.

*

Біля старенького пана сидить гарна молода пані у суконці без раменників. Старенький пан її питаеться:

— “Що властиво тримає вашу суконку догори, що вона не впадає додолу?”

На це гарна пані:

— “Ваш вік, дорогий пане. Ваш вік”.

*

Питається сусідка сусідку:

— “Чого ви, Нелю, завжди такі раді і веселі?”

На це Неля:

— “Що ж я є молода, гарна і здорована, і маю мужа старого і поважно хворого, який ще має забезпечення на своє життя на 100,000 доларів”.

*

Три пані сидять в каварні і розмовляють. Одна з пань каже зі слезами в очах:

— “Мій муж згинув у цьому летунському випадкові, і я дісталася відшкодування на 30,000 доларів”.

На це друга теж зі слезами:

— “І мій муж загинув у цій катастрофі, і я одержала 40,000 доларів”.

А третя жінка крикнула з обуренням:

— “А мій муж, ідіот, взяв і вискочив на парашуті з цього літака”.

*

У сім місяців по одруженні жінка родить здоровеньку дитину. Муж каже її:

— “Воно дещо вродилося завчасно”.

На це дружина:

— “Ні. ні! Дитина вродилася впору. Ми тільки побралися дещо запізно”.

ПРО МОЛОДЯТ

*

Іде двоє залюблених молодих людей і мовчать.
Ненадійно дівчина каже:

— “Міську! Чому нічого не говориш?”

Місько відзвивається:

— “Марусю! Чи вийшла б ти за мене заміж?”

На це Маруся без вагання:

— “Певно що так. Безсумнівно, вийшла б”.

Молодята знову ідуть дальше мовчки. Маруся знов питаеться Міська, чому він дальше мовчить.

А він відповідає:

— “Я вже і так забагато сказав”.

*

Сидить молоде супружжя в кімнаті й молода дружина питаеться свого мужа:

— “Чи ти пам'ятаєш, любий, цю дуже студенну ніч у січні, як ти мені освідчався і просив мої руки?”

Муж відповів:

— “Ой, пам'ятаю, пам'ятаю, як я тобі освідчався. І на саму згадку про це, мені ще сьогодні іде мороз поза шкуру”.

*

— “Чи ти мене дійсно любиш? Чи ти тільки думаєш, що любиш?” — питаете хлопець дівчину.

— “Я тебе дійсно люблю, — каже дівчина і додає:

— я ще і не мала часу про це думати”.

*

Дівчина з хлопцем приходять до священика і просять його їх повінчати. Священик на них подивився і каже:

— “Я в цій хвилині цього не можу зробити. Чи ти, дівчино, не бачиш, що твій наречений цілком п'яний!”

— “Алеж, прошу отця, це одинока нагода нас повінчати, бо як Михасько тверезий, тоді він ніяк не захоче й навіть слухати про вінчання”.

*

— “Якщо ти не підеш за мене заміж, — каже хлопець до дівчини, — то я помру”.

Дівчина відмовилася, і дійсно вісімдесят п'ять років пізніше, цей хлопець, вже як старець, помер, проживши щасливо своє довге життя.

*

— “Матусю! Чому молода до вінчання вбирає білу сукню?”, — питав малий синок матір.

— “Це на знак радості, що вона одружується”, — відказував матір синкові.

— “А чому молодий одягається до шлюбу на чорно?” — продовжував хлопчик.

— “Не задавай дурних питань”, — відповідав злісно матір.

*

Чи це дійсно правда, що одружені живуть довше, як неодружені? Не! Неправда. Одруженим тільки дуже час довжиться і них ніби довше життя — це тільки ілюзія.

*

Розправа в суді. Дівчина оскаржує хлопця, що він її вкрав ровер. Андрій борониться:

— “Софійка дістала новий ровер і ми поїхали до лісу на прогулянку. Там ми сіли на мураву, говорили, ці-

лувалися і обнімалися. Ненадійно Софійка каже: — Андрію! Бери в мене, що я маю найдорожче. — Тоді я подивився довкруги..Встав, взяв ровер і поїхав”.

*

Розніжнена Маріянка каже до Іванка, лежачи в його обіймах:

— “Що ти у цій хвилині думаєш?”

Іванко її на це:

— “Я думаю дослівно це саме, що ти”.

Маріянка зривається обурено і в зlostі каже:

— “Ти негіднику і розпуснику, як це ти сміеш думати? Геть від мене!”

*

Іван і Мариська ідуть до Зарваниці на відпуст і по дорозі на якісь сіножаті согрішили. Прийшли до Зарваниці і приступили до сповіді. Іван стояв зараз за Мариською і підчув, що вона сповідається, що два рази вони согрішили. По сповіді він питается, чому вона сказала, що вони два рази согрішили, як це був тільки раз.

На це йому Мариська:

— “Ну а що? А ми ще будемо додому вертатися!”

*

Молодий чоловік їде у друге місто оглянути дівчину, яку йому підказують для подружжя. Батько йому додажує:

— “Якщо її батько втішається доброю славою, тоді можеш погодитися на п'ять тисяч долярів приданого. Але якщо він не має доброї слави, так тоді домагайся хоч би і десять тисяч долярів”.

За кілька днів приходить від сина до батька телеграма:

“Батько дівчини повісився. Скільки приданого я

повинен домагатися?"

*

Кандидат до вінчання каже до святів поденервовано:

— "Це вже переходить всякі межі. Я довідався, що дівчина, яку ви мені радите брати за дружину, мала вже дитину".

— "Чого ви денервуетесь? Дитинка була дуже маленька, і по трьох днях вона і так померла".

*

Молода пара сидить у тісних обіймах і пристрасно цілується. Ненадійно заскреготав ключ у замкові входових дверей.

Молода жінка відскочила від коханця і з острахом сказала:

— "Це мій муж! Скоренько вискакуй крізь вікно".

Коханець виглядає через вікно і каже:

— "Не можу! Ніяк не можу. Це ж ми на тринадцятому поверсі".

На це йому до краю поденервована жінка:

— "Спам'ятайся! В такому положенні не має часу на якісь дурні пересуди. Яка ж тут різниця, чи це два-надцятий чи тринадцятий поверх!"

*

Знайомий питается молодої дівчини:

— "Я вчора вечером бачив, як ти цілувалася з якимсь молодим хлопцем. Хто це був?"

На це дівчина:

— "А о котрій годині це могло докладно бути?"

*

Продавець каже покупцеві:

— "Маємо дуже гарні картки з написом: Моїй

наукоханьшій і одинокій”.

— “А ну прошу показати”, — прохає покупець.

Він подивився на картку і каже:

— “Прошу мені дати таких карточок двадцять чотири”.

*

— “Як поводяться цього року твої бджоли?” — питаеться друг друга.

— “Добре. Вправді вони не назбирали багато меду цього року, але дуже покусали мою тещу”, — відказав запитаний.

*

Колись подружні обручки робилися грубими і тяжчими, бо вони мали служити подружним парам на ціле життя. Сьогодні вони тоньші і легші, бо вони служать куди коротше.

ПРО НАШИХ ДІТЕЙ

*

Синок Івасик молиться вечером дуже потихеньки.
Мати його питаеть:

- “Синочку, я нічого не чую, що ти там говориш?”
- “Бо я не до тебе, матусю, говорю. Я говорю до Господа Бога. Він все чує”, — відказує Івасик.

*

Священик-катехет у школі питаеться Івасика, що треба робити, щоб дістатися до неба? Івась відповідає:

- “Прошу отця! Треба померти, бо живим до неба не підеш!”

*

В клясі священик оповідає про доброго пастыря, що покидає 99 овечок й іде шукати однієї загубленої. І згодом питаеться дітей, яка є наука з цієї притки?

Мала Маруся підносить ручку догори і сміло каже:

- Наука з притки є така, що один грішник в небі є важніший і більше вартий як 99 чесних і побожних людей”.

*

Священик говорить у клясі про діла милосердія. Оповідає і про притку пограбованого в дорозі до Дамаску, якого і жидівський рабін і левіт проминули, і питаеться дітей, що їм робити, як бідний жебрак прийде в хату?

Одна дівчинка підносить пальці, а згодом каже:

— “Треба дивитися, щоб він чого не вкрав”.

*

Священик питаеться дітей в клясі, що вони мають робити останнє перед тим, як ідуть спати. Священикові, розуміється, розходилося про нічну молитву.

— “Треба попрощатися і поцілувати тата і маму”, — каже Маруся.

— “Добре. Це треба зробити. Але всеж таки це не останнє. Хто знає?” — зауважує отець.

— “Треба помитися і вмити зуби”, — каже Андрійко.

— “Теж це треба зробити. Але що цілком останнє?” — настоює священик.

— “Треба перед сном гарно все у своїй кімнатці також поскладати”, — додає Стефко.

— “І це треба зробити. Але таки цілком при кінці, що треба зробити?” — додає отець.

А щоб дітям допомогти, він додає об'ясняюче питання:

— “А що останнє тато і мама роблять, як ідуть спати?”

Малий жидок Мошко остався на годині релігії і собі прислуховувався, аж вкінці підносить руку і каже:

— “Що тато і мама роблять останнє як ідуть спати, про це ви, отче, знаєте, і я знаю. Але мені здається, що це не є відповідне питання для дітей у другій клясі народньої школи, прошу отця”.

*

Катехет в школі питаеться дітей, кого їм треба найбільше любити, і обіцює два долари за найкращу відповідь.

— “Найбільше треба любити маму”, — каже одна

дитина.

- “А кого ще більше?” — знову настоює отець.
- “Найбільше треба любити тата”, — каже друга.

Отець не є вдоволений і даліше питає. Діти голосяться одно подругому, що найбільше треба любити учительку, або сестру настоятельку, або отця-катехита. Священик не є вдоволений. Вкінці Мошко, що прислухався цій дебаті, каже:

- “Найбільше треба любити Ісуса Христа”.

Священик здивуваний каже:

- “Якже так? Ти ж є жидом і як ти таке міг сказати?”

— “Ну! За два доляри, чому ні?” — стверджує Мошко, ховаючи два доляри нагороди до кишень.

*

Синок питаеться батька:

- “Тату, а що це є пекло?”

Батько відповідає:

- “То таке місце, де по смерті ідуть каратися бідні грішники”.

— “Тату! А куди ідуть багаті грішники?” — продовжує синок питатися.

*

Єпископ приходить до школи і питаеться учнів:

- “Тому, хто скаже хто є я такий, я дам доляра”.

Мала дівчинка каже:

- “Ви є Господь Бог!”

— “Hi! Я не є Господь Бог. Але маєш тут два доляри!”

*

Синок дивиться як мати прибирається, чеше

волосся і підмальовується і питаеться:

— “Мамо, чому ти це робиш?”

— “Щоб гарно виглядати”, — відповідає мати.

— “А чому ти гарно не виглядаеш?” — продовжує питатися хлопчик.

*

Мати водить своїх двох синків по зоологічному городі і оповідає їм коротко про кожний рід звірят. Прийшли до клітки бузьків і каже:

— “А це є бузьки, такі птахи, що приносять батькам малих дітей”.

Тоді один синок каже другому:

— “Не знаю, що робити. Чи сказати мамі правду, чи нехай залишиться у своїй омані даліше до кінця своєго життя?”

*

Андрійко пише шкільну задачу, і згодом прибігає до матері і питаеться:

— “Мамо! А звідки я взявся?”

Мати на це:

— “Тебе приніс нам бузьок”.

Тоді Андрійко продовжує питати:

— “А відкіля взялася ти?”

— “Мене найшли в капусті”, — каже мати.

— “А відкіля взявся тато, дідо і баба?”

Мати продовжує:

— “Тата теж найшли в капусті. Діда теж приніс бузьок, а бабу дала її матері ворожка, — відповіла на це матір і питаеться, — а нашо тобі, сину, знати?”

Андрійко відповів, що має написати задачу, і побіг до стола кінчати свою роботу. Скінчив, закрив зошит і пішов на двір бавитися.

Мати підходить до стола, відкриває зошит, і там

читає, що Андрійко написав:

— “В нашій родині від трьох поколінь не було природних породів”.

*

Пластовий впорядник вибрався зі своїм гуртком малих пластунів на довшу прогулянку. Прийшов час варити обід. Треба було розпалити ватру. Згодом розгублені пластуни поставали навколо вогню. Впорядник їх питаеться:

— “Чи ви може щось забули?”

— “Так, каже один з них, — мою маму”.

*

Лист пластового новака до дому:

“Здоров тату! Чи ти здоровий? Бо я здоровий!
Бувай здоров. Олег.

P. S. Пишіть до мене часто, навіть коли б в конверті були тільки один або два доляри”.

*

З листів новаків з табору до дому:

“Дорога мамцю! Пришли мені якнайскоріше книжку “Втеча з Алькатрезу” (Важка американська в'язниця).

*

“Дорога мамцю! Ідження тут добре і його загалом не муситься їсти”.

*

“Дорога мамцю! Ми збирали сьогодні гриби. Їх не можна розпізнати, котрі є отруєні, а котрі ні, аж їх з'їсти...”

*

“Дорога мамцю! Що робити, як один кінець шнурка в піжамі сховався?...”

*

— “До чого найбільше вживається коровячі шкури?” — питаеться учитель дітей в класі.

Одна дівчинка відповідає:

— “Шкура найбільше потрібна корові, щоб ії тримати в купі”.

*

Андрійко приходить додому обдертий, обкровавлений і з розбитим носом.

— “Що сталося?” — питаеться перелякані маті.

— “Та нічого, — каже хлопчик, — я заложився з Юрком, що він мене на стрих по сходах не винесе, і він заклад програв”.

*

Учитель каже дітям, що коли є тепло, то різні речі поширюються, а у зимному вони маліють, і питаеть їх, чи вони можуть дати на це якийсь приклад.

Маруся підносить ручку і каже:

— “В літі є тепло і літні вакації є довгі, а в зимі є зимно і зимові вакації є короткі”.

*

Коменданта табору робить перегляд пластунів-учасників і їхнього таборового виряду. Ненадійно він знаходить в наплечнику одного участника парасолю. Явно поденервований, коменданта каже:

— “Як тобі не встид? Пластун з парасолею! Хто таке бачив?”

На це пластун:

— “Друже коменданта! А ви мали маму?”

*

Мирончик приходить зі школи і нарікає, що його болить животик. Мати йому каже:

— “Животик тебе болить, бо він порожній. Щось з'їш — він перестане”.

Вечером батько Мирончика повертається додому і жалиться, що його болить голова.

На це хлопчик:

— “Я знаю, знаю чому вона тебе болить, бо вона порожня”.

*

Юрчик вернувся перший раз зі школи і заявив, що він більше до школи не піде.

— “А чому ж то ти не хочеш іти більше до школи?” — питается зтурбована мати.

— “Бо вони там говорять неправду. Над моєю кімнатою є написано: “Перша кляса”, а тим часом лавки є деревляні, а не виложені подушками. А учитель сам нічого не знає, тільки дітей стало про щось питаеться”.

*

Малим юнакам в Пласті наказали робити щотижня якесь добре діло. І от на сходинах питаютися Юрчика, яке добре діло він зробив минулого тижня. Юрчик оповідає:

— “Я провадив наших двох псів на прохід недалеко залізничної станції. Дві старші пані спішилися до потягу, який ось-ось мав відіхнати. Вони могли були спізнатися, але я відпіняв псів і пустив їх на ті пані. Вони так скоро стали втікати перед Бриськом і Бровком, що в останній хвилі таки успіли на поїзд”.

*

Хлопець сидить за столиком в склепику з мороженим і звертається до гарної дівчини в сусідстві:

— “Перепрошую! Але я певний, що я тебе десь стрічав”.

На це дівчина:

— “О напевно, я “десь” дуже часто буваю”.

*

— “Яка частина авта спричинює найчастіше катастрофи?” — питаютъ поліціята.

Він відповідає, що дурні, які сидять за керовницями.

*

Дівчина, що ледви оминула катастрофу, крикнула:

— “Але ж я мала право перше їхати”.

— “Так, — каже хлопець, — але цей другий їхав тягаровим автом”.

*

Дівчина питаетъся хлопця:

— “Скажи мені, Славку, чи хлопці люблять дівчат, які багато говорять, чи інших?”

На це хлопець:

— “Яких інших? Або є якісь інші?”

*

Учень протестує до вчителя:

— “Я не думаю, що моя задача заслуговує нуля”.

Вчитель на це:

— “Я теж не думаю, але вже нижчої оцінки не має”.

*

— “Що скорше мандрує, горяч чи зимно?” — питаетъ хлопець дівчину.

— “Певно, що горяч. Дуже легко є злапати простуду”, — відповідає молоде дівча.

*

— “Вона мене назвала інтелігентним і відважним”.

А його товариш йому на це:

— “Ніколи не ходи з дівчиною, яка тебе від самого початку ошукує”.

*

— “Ти виглядаеш гарно, розумно і збалансовано. Може б ми зі собою ходили”, — каже хлопець.

На це йому дівчина:

— “Ніколи! Бо я саме є розумна і збалансована, і тому з тобою ходити не буду”.

*

Мала дівчинка прибігає з плачем до няні, бо не може розіпнати і скинути суконочки. Няня на це каже:

— “Дивися, це просто. Треба тільки порозпинати ті гудзички”.

Дівчинка каже зі слезами:

— “Так, але як це зробити, як гудзики є зі-заду, а я є спереду”.

*

Малий хлопчик приносить до дому гаманець з грішми.

— “Де ти його знайшов?” — питается батько.

— “На вулиці. Хтось його згубив”, — відповідає синок.

— “Чи ти цього певний?” — зауважує тато.

— “Так, напевно, я бачив цього пана, що його шукав”, — кінчає хлопчик.

*

Малий Івась щось дуже пильно рисує. Мама його питается:

— “Що ти, Івасю, так пильно рисуєш?” — питає мати.

— “Господа Бога”, — Івась відповідає.

— “Тож ніхто не знає, як Господь Бог виглядає”,

— каже мама.

— “О! Як я скінчу, то люди вже будуть знати як Господь Бог виглядає”.

*

Синок, який мав лисого тата, приглядається матері, що повернулася з міста з новою і гарною фризурою волосся, і каже:

— “Мамо! Ти маєш чудові кучері”.

А матір на це:

— “Не кажи кучері, а хвилі”.

— “Хвилі як на морю. То ти, мамо, маєш хвилі, а тато на голові певно має пляжу”.

*

Малий хлопчик дуже хотів мати собаку. Вкінці його батьки йому придбали великого собаку породи Бернардинів.

Хлопчик задумано оглядає величезну тварину і згодом питаеться батьків:

— “Тату, мамо! Це ви дали пса мені, чи мене псові?”

*

Дівчата мають, чистіші думки як хлопці, бо вони їх часто міняють.

*

— “Чому ти ходиш з цією Лідою?” — питає друг друга.

Цей відповідає:

— “Бо вона інша як другі дівчата”.

— “А чим вона інша?” — питає перший.

— “Бо вона хоче зі мною ходити”, — падає відповідь.

*

— “Чого Івась не навчився, то його колись навчить Іваниха”, — стверджує приповідка.

*

Гість в одному домі питаеться малого Івася:

— Коли у вас звичайно є обід?”

Малий Івась відповідає:

— “Обід уже давно готовий, але мама чекає, коли ви вже собі підете геть”.

*

Ветеринар питаеться хлопчика, чому він так біг і так дуже задихався.

Йому на це хлопець відказує:

— “Пане докторе! Ходіть скоренько до моого батька, бо свиня не хоче нічого їсти”.

*

Мала дівчинка приходить втішена зі школи додому. ЇЇ питаютъ вдома, чому вона така рада.

На це вона:

— “В класі було голусування, і мене вибрали найкращою серед дівчат”.

На другий тиждень вона знову приходить врадувана і каже, що її вибрали найбільше улюбленою серед дівчат.

На третий тиждень вона приходить додому дещо пригнобленою. Її питаютъся, чому вона не така вітшена, а вона відповідає, що її вибрали найбільш зарозумілою.

*

Синок каже батькові, що в школі вчили, що

звірята кожного року дістають нове футро. Збентежений батько звертає синові увагу:

— “Говори тише, мама є в другий кімнаті”.

*

Мала дівчинка хвалиться в школі, що в них вродилося три котики, і що вони всі є комуністи. По двох тижнях вона знову говорить в школі про трьох новонароджених котиків, і каже, що вони всі три є демократи.

На це учителька її:

— “Перед тим ти говорила, що вони всі є комуністи, а тепер кажеш, що вони демократи. Якже ж це так?”.

Дівчинка відповідає:

— “По двох тижнях відкрилися їм очка”.

*

— “Я сьогодні зробив вже мое добре діло, — каже хлопчик, — я поставив учителеві на крісло цвяшок”.

— “Та яке це добре діло?” — каже мати.

— “Певно, що добре, — відповідає синок, — цього учителя всі в класі ненавидять”.

ПРО ЛІКУВАННЯ

*

Приходить селянин до аптеки з двома лікарськими рецептами на ліки і каже аптекареві:

— “Тут я хочу два ліки: для моєї жінки і для корови. Але ви їх, пане, не помішайте. Я не хочу, щоб корові щось сталося”.

*

Один чоловік дістав зараження в нозі, і йому відтяли у лікарні одну ногу. По якомусь часі, як він вже видужав, він стрічає знайомого оператора, який його питається:

— “А скільки ви заплатили за операцію ноги?”

— “П'ять тисяч доларів”, — відповідає запитаний.

— “Страшно багато! Я вам за п'ять тисяч доларів був би згідний відтяти обі ноги”, — заявляє знайомий хірург.

*

Лікар каже до вже старенького Бернарда Шова, бритийського письменника і драматурга:

— “Пане Шов! Ні медицина, ні я не можемо зробити вас молодшим”.

На це Бернард Шов:

— “Я не хочу, щоб ви мене відмолодили. Я хочу тільки, щоб ви мене зробили щораз старшим”.

*

Пацієнт каже дентистові, почувши ціну за витягнення зуба:

— “Що? Аж десять доларів за витягнення одного зуба? Таж це не триватиме більше як дві хвилини!”

На це дентист:

— “Якщо ви цього хочете, я вириватиму вам його дуже поволі!”

*

Мати з молодою гарною донькою заходять до лікаря, і цей каже доні роздягатися. На це донька відповідає:

— “Це не я, але моя мати хвора”.

Лікар звертається до матері і каже:

— “Прошу вибачити. Прошу пані, покажіть ласково свій язик”.

*

Шлося про дефініцію або очеркнення психіатричних недуг і один з лікарів дав таку відповідь:

— “Психопат, це той, хто будує замки на леді; неврастенік, це той, що в цих замках живе, а психіатор, це той, що збирає чинші з цих замків”.

*

Один примітивний чоловік, якого син одначе вже студіював психологію, так очеркнув його будучу професію:

— “Мій син студіює психозу, щоб статися психопатом і могти лічити психіятрів”.

*

Питаються батька знайомі:

— “Як це так? Ваш син хотів бути дентистом, а тим часом став лікаром жіночих недуг?”

Батько так вияснює цю зміну:

— “Знаєте, мій син бридився вкладати свої руки в чужі уста, і тому пішов студіювати генекологію”.

*

— “Як це так? — питаеться знайомий, — ваш син хотів бути лікром серцевих недуг, а тим часом пішов студіювати дентистику!”

— “Це цілком просто! Це з простої калькуляції будучих доходів. Людина має одно серце, але 32 зуби”, — відповів батько.

*

Священик і лікар приятелювали. Лікар священика лікував, не присилаючи ніколи рахунків за професійні послуги. Вкінці священик питаеться лікаря:

— “Як ви, докторе, можете вижити, коли ви мені ніколи не присилаєте рахунків?”

На це лікар:

— “Отче духовний, ви мені нічого не є винні. Ми обмінюємося послугами. Ви мене рятуєте від пекла, а я вас — від смерти”.

*

Одна жінка питаеться одного лікаря, чи це правда, що їдження моркви і капусти помагає на очі і робить їх сильнішими.

Лікар на це відповідає, що це ще не є певне і потверджене, але, що певним є, що він ще заяця в окулярах не бачив.

*

Іван Ничипоренко їде автом попри лічницю умовохворих. Ненадійно йому лопає опона, і йому треба замінити колесо. Іван взявся до роботи, але не досить обережно. Съруби від відкрученого колеса скоро чомусь покотилися і впали до поблизького каналу. Ничипоренко став розгублено, не знаючи, що йому робити.

Тим часом за плотом лічниці стояв якийсь чоловік і приглядався Івановому випадкові і вкінці йому каже:

— “Та відкрутіть від трьох колес по одній сръубі. Прикрутіть тимчасово четверте колесо; під'їдьте до бензинової станції, там дістанете чотири съруби і справа буде полагоджена”.

Ничипоренко з недовір'ям подивився на незнайомого і запитався:

— “Чи ви з цього дому? З лікарні?”

— “Так! — відказав незнайомий. — Однаке не дивуйтесь. Я можу бути варіятом, але це не означає, що я є дурний!”

*

Один чоловік хорував на ногу, яка йому була погано опухла. Лікар його довший час лічив і нога стала гойтися, але опухлина не уступала. Він прийшов до цього лікаря на провірку. Лікар йому каже:

— “Ну! Я вже вашою ногою не переймаюся”.

А хворий на це:

— “Якщо б вам, пане докторе, так нога спухла, я б теж цим не переймався”.

*

Іван Чмола захорував на психічну манію, що він є мишиою і панічно боявся котів. Його взяли до лікарні для умовохворих і довго лікували. Вкінці Чмола зрозумів, що він не є мишиою і його рішили відпустити до дому. Перед полузднем йому відкрили двері і Іван відійшов з лікарні.

Коли працівники лікарні під вечір покидали лікарню, яке ж було їх зачудування, коли вони побачили Івана Чмолу прихованого при дверях. Його питаютися:

— “А чому ж ви, пане Чмола, не пішли додому?”

А він на це перестрашено показує на другу сторону вулиці, де під хатою сидів собі кіт, і каже:

— “А бо там є кіт!”

— “Таж, пане Чмола, — заговорив один лікар, — ви вже вилікувані і знаєте, що ви не миша”.

На це Іван Чмола:

— “Добре, добре! Я це знаю. Але чи про це кіт знає?”

*

Роман дістав психічну манію вишукувати гумові тасьми, робити собі катапульти і вибивати людям вікна. Його зловили і замкнули в психіатричну лікарню. Лічили його там три місяці і кличуть на розмову.

Лікар каже:

— “Ми думаємо, що ти, Романе вже підлікувався і якщо підеш додому, що ти будеш робити?”

Роман відповідає:

— “Пошукаю собі відповідних гум. Зроблю собі катапулту і буду бити вікна”.

На таку відповідь його ще задержали в лікарні на три місяці. І таке повторялося три рази. По одному році Романа знову кличуть на розмову.

— “Ти вже вилікуваний. Ми хочемо тебе відпустити додому, — каже лікар. — Що ти робитимеш?”

На це Роман:

— “Я зараз поїду до моїх батьків. Відвідаю знайомих. А потому поїду до моєї дівчини”.

Це все звучало лікарям дуже нормально. Вони радувалися вилікуванням молодого чоловіка і заохочували його дальше оповідати.

Роман продовжував:

— “Одного дня з моєю дівчиною поїдемо на прогулянку до лісу. Там будемо проходжуватися, а потому сядемо на траву і будемо говорити. А потому положимося і будемо цілуватися”.

— “І що далішево?” — питаеться один з лікарів.

— “І так, як ми лежатимемо на траві, в одній хвилі підкину її суконку, здійму з неї майтку. З майток я витягну гумку, зроблю собі катапульку і вибиватиму вікна”.

*

Пан Пісецький зле почувався і пішов до лікаря на докладне обслідування. Йому було біля сімдесят років. По обслідуванні лікар сказав:

— “Правду кажучи, з вами, пане Пісецький, не є добре. Ви мусите добре вважати, щоб ви не курили і не пили. Але ви мусите на половину втяти і ваше сексуальне життя”.

На це Пісецький:

— “А котру половину я маю усунути; говорити про сексуальне життя, чи думати про нього”.

*

Одній людині треба було перещипити мозок. Її приятелі пішли до склепу шукати мозок. Заходять до одного склепу і бачать багато мозгів в різній ціні. Жидівський мозок — 250 долярів, німецький мозок — 300 долярів і італійський мозок — 2000 долярів.

Здивовані покупці питаютися, чому італійський мозок такий дорогий.

Їм продавець відповідає:

— “Тому, що його власник його ніколи не вживав”.

*

Приятель лікаря шкірних недуг спитався його, чому він вибрал саме цю ділянку.

А лікар на це відповів:

— “На це були три важливі причини. По-перше, хворі на шкірні недуги ніколи ночами лікарів не будять.

По-друге, вони з цих недуг ніколи не вмирають. І потретє, вони з цих недуг ніколи не видужують”.

*

Лікар прийшов відібрати авто з направи і був заскочений високим рахунком:

— “Що? Стільки грошей за направу. Ви ж рахуєте собі куди більше, як ми, лікарі”.

На це автовий механік:

— “Так і має бути. Ви, лікарі, завжди працюєте над тим самим моделем від давніх часів, а ми, механіки, мусимо кожного року вивчати нові моделі авт”.

*

“Пане докторе. Я так дуже натерпілася, що хотіла б уже таки померти”, — каже пацієнтка.

На це лікар:

— “Ви дуже добре зробили, що до мене прийшли. Я вам напевно помогу”.

*

На морській пляжі мужчина питає жінку, яку там стрінув, і яка йому подобалася.

— “Чи ми не могли б знову стрінутися?”

— “Ви можете до мене зателефонувати”, — каже пані.

— “А яке ж ваше число телефону?”

— “Воно є в телефонічній книжці”, — відказує запитана.

— “Але ж не знаю вашого прізвища”.

— “Воно теж є у телефонічній книжці побіч числа телефону”, — закінчує розмову жінка.

*

На одній науковій конференції вив'язалася дискусія поміж лікарями — німцем, французом і москалем.

Німець жаліється:

— “Хтось хворіє на серце. Ми його лікуємо на серце, а він помирає на рака крові”.

Француз оповідає:

— “Маємо теж труднощі. Ми лікуємо пацієнтів на щитові залози або туберкульозу, а вони вмирають на запалення легенів.

На це москаль:

— “Ми таких трудностей не маємо. Якщо ми когось лікуємо на запалення легенів, то він напевно і на запалення легенів помирає”.

*

Жінка йде до лікаря, і він по баданні каже:

— “Вам, пані, треба багато чистого повітря, митися в біжучій воді і легко одягатися”.

Вона приходить до дому і каже мужові:

— “Лікар сказав мені, що мені треба вийхати в гори, потому над море і вбиратися в легкі шовкові суконки”.

*

— “Пане докторе! Що робити, щоб муж не говорив в ночі?”

— “Дайте йому говорити вдень, тоді він перестане говорити ніччю”, — порадив лікар.

*

Одній амбітній, але недуже мудрій пані вдалося одержати запрошення на знамениту вроčистість. Під час перекуски вона сиділа поміж єпископом і визначним рабіном.

Вона сказала:

— “Чуюся як сторінка поміж Старим і Новим Завітом”.

На це рабін:

— “Ця сторінка, дорога пані, переважно є порожня”.

*

Лікар приписує хорому лікарство і каже:

— “Його маєте заживати зараз по їдженні”.

На це хворий:

— “Але ж, докторе, я вже 4 дні нічого не їм”.

Лікар завважує:

— “Це нічого. Вам це лікарство на довше вистарчить”.

*

Старший пан прийшов до лікаря на замовлену 2-гу годину. Минула година, дві, три і чотири години. А лікар його не кликав. Вкінці він розсерджений встає і відходить, кажучи:

— “Іду до дому, щоб там вмерти природною смертію”.

*

Жінка гіпохондричка попросту доводила свого лікаря до божевілля. Вона його будила ночами і мучила своїми вигаданими хворобами. Одної ночі вона його будить і довго йому оповідає про нову свою хворобу, що в ній зродилося сильне бажання скочити з високого будинку на вулицю.

— “Що я маю робити, щоб цього бажання позбутися?” — вона запитує лікаря.

А лікар в розпуді її каже:

— “Їдіть і сповніть своє бажання”.

ПРО ПОЛІТИКУ

*

— “Що це значить ‘демократ’?” — питає один чоловік другого.

— “Це у скороченні значить, що де можна, там краде”, — відповідає запитаний. “Тобто, де-мо-крат”.

*

Один американець каже, що він щасливий, що може жити в демократії, де він може робити що хоче, якщо дістане дозвіл від свого начальника в праці, від лікаря, від свого банку і від його дружини.

*

В Саветському Союзі прийшли до цигана, щоб він підписав державну позичку. Циган це зробив, а потому каже:

— “От тобі держава, що в цигана гроші позичає!”

*

Колись казки починалися так:

— “За горами і за ріками жили собі...”.

А сьогодні казки починаються:

— “Як мене виберуть депутатом, то я зроблю...”.

*

Стрінувся президент Реген з Горбачовим і сказав йому, що має вже цілий зошит списаних анекdotів про Саветський Союз. А Горбачов йому на це, що він має вже цілий концентраційний табор з людьми, що такі анекdotи переповідали.

*

З міжнародної конференції в одному великому літаку вертаються представники різних націй. Ненадійно один двигун перестає працювати, і небаром летун повідомляє:

— “Треба зменшити вагу літака. Хтось з вас, панове, мусить посвятитися для добра всіх і мусить вискочити з літака”.

Англієць, багато не думаючи, викрикнув: “Пануй, Британіє!” і вискакує.

За якийсь час другий двигун перестав діяти, історія повторяється. Француз викрикнув: “Жий, Франціє!” і теж вискакує. На третє прохання летуна, поляк викрикнув: “Хай живе Польща!” і вискакує. Вкінці четвертий двигун стає, і щоб літак міг приземлитися, летун знову просить про дальшу посвяту. На це жид викрикнув: “Хай живе Ізраель”. Вхопив за обшивку сусіда араба і викинув його вікном.

*

Вінстон Черчіль на одному принятті сидів напротів пані Нансі Астор, свого політичного противника, з якою вони не дуже любилися. Подали каву і пані Астор каже:

— “Як би я була, пане Черчіл, вашою дружиною, я б вам до кави всипала отруту”.

На це Черчіль:

— “Якщо б ви були моєю дружиною, я б цю каву випив”.

*

На принятті Вінстон Черчель, який був добре п'янний, стрічає паню Елеонору Рузвелт. Стaє перед нею і каже:

— “Пані Рузвелт! Але ж ви погані, погані!”

На це пані Рузвелт:

— “Пане Черчіл! Але ж ви п’яні, п’яні”.

Черчіл відповів:

— “Зі мною не так є зле. Завтра я вже буду знову тверезий, але ви останетесь погані”.

ПРО ВІЙСЬКОВІ СПРАВИ

*

За Першої світової війни цісарева Зита відвідує шпиталь. Підходить до першого ліжка і кількома словами обмінюються з хорим і його запитує, якої він віри:

— “Я католик”, — цей відповідає, і цісарева кладе йому на стіл п’ять папіросів.

Це саме повторяється при другому ліжку, і вона теж хворого запитує, якої він віри:

— “Я протестант”, — він каже. Цісарева дає йому чотири папіроски і підходить до третього ліжка.

Когн не жде і тільки говорить:

— “Мені належиться тільки три папіроси”.

*

Сержант каже:

— “Чому вояк не повинен іти через казарняне подвір’я зі запаленою папіроскою в зубах?”

На це Грін:

— “Ви, пане сержанте маєте слухність. Властиво чому вояк не повинен іти через казарняне подвір’я зі запаленою папіроскою в зубах?”

*

Когн входить перший раз в окопи. Перед окопами з’явилася ворожа патруля і нагло розпочинається жахливі стрілянина. Когн кричить, повний жаху:

— “Перестаньте стріялти. Чи ж ви не бачити, що там бігають люди?”

*

Генерал переводить контролю шпиталя. Підходить до одного хорого в ліжку і питаеться:

— “Що тобі бракує?”

— “Маю чирака, — вояк відповідає, — голошу слухняно”.

— “І що тобі роблять? Як тебе лікують?”

— “Смарують йодиною, — каже хворий, — і воно помагає”.

— “Чи маєш якесь побажання?” — питает генерал.

— “Ні, не маю”, — цей відповідає, і генерал переходить до другого ліжка і питаеться другого хорого:

— “Яку маєш хворобу?”

— “Я маю гіморойди, голошу слухняно”.

— “І як тебе лікують?” — питает генерал.

— “Смарують йодиною, голошу слухняно”, — цей відповідає.

— “Чи воно помагає?” — цей далі питаеться.

— “Голошу слухняно, що помагає”, — відповідає вояк.

— “Чи маєш якесь побажання?” — продовжує генерал.

— “Ні! Не маю!”

Генерал підходить до іншого ліжка, де лежить Іцко. Питання повторяються рутиново.

— “На що ти хворий?”

— “Маю опухлі в горлі залози, голошу слухняно!”

— відповідає Іцко.

— “І як вони тебе лікують?” — запитує генерал.

— “Смарують залози йодиною, голошу слухняно”,

— відповідає Іцко.

- “Чи воно помагає?” — продовжує генерал.
- “Помагає, голошу слухняно!” — потверджає Іцко.
- “Чи маєш якесь прохання?” — питав генерал.
- “Так, голошу слухняно! Щоб вони зачинали смарувати йодиною від мене і моїх залозів”, — закінчує Іцко.

*

В час Першої світової війни московський цар переглядає компанію війська і питав вояка:

- “Я є московський цар. Як щоб ти дістав наказ мене застрілити, чи ти б мене застрілив?”

- “Так! Наказ є наказом!” — цей відповідає.

Питання і ідентичні відповіді повторяються. Цар є невдоволений. Кінець-кінцем він підходить до Фінкельштайна і повторяє питання:

- “Я є цар! Чи ти б мене застрілив, як щоб дістав такий наказ?”

Фінкельштайн відповідає:

- “Hi! Ваша Маестате!”

Цар, видимо вдоволений, питаеться:

- “Чому ні?”

Фінкельштайн на це:

- “Бо нам сьогодні ранком забули роздати на бої”.

*

Два громадянини роздумують в час Першої світової війни, як розрізнати в повітрі московські літаки від німецьких. Вкінці один з них каже:

- “Це легко. Як літак дійсно летить, тоді він німецький, а як стоїть на землі, то це літак московський”.

*

Взяли Когна до війська і призначили до летунства. Вкінці йому призначили скакати з літака з парашутом. Когн дуже боїться, але мусить скакати. Нарешті долетів до землі, скоро звинув парашут і біжить до казарми. Його по дорозі задержав поручник і запитався його, скільки він разів скакав з парашутом?

На це Когн йому відповів:

— “Два рази — перший раз і останній”.

ПРО НАШІ БЕНКЕТИ І СВЯТКУВАННЯ

*

Майстер церемонії представляє на бенкеті головного промовця і каже таке:

— “Нашого головного промовця посуті немає що впроваджувати. Його ми всі знаємо. Це заслужений діяч нашого міста. Він у нашему місті народився, виростав, ходив до школи. Тут він і одружився і заложив родину. Він брав активну участь у всіх починаннях і діях нашої громади. Тут ми недавно відзначили 50-річний ювілей його громадської праці і маємо надію, що при Божій помочі, ми його тут і поховаємо на нашему міському кладовищі”.

Оплескам не було кінця.

*

Під час врочистого обіду для відзначення важливої події, кельнер підходить до члена Верховної Ради, і його питается, чи йому подати на закінчення приняття чашку кави.

Депутат енергійно відмовляється:

— “Кави, ніколи, дякую. Коли я нап’юся кави, тоді не зможу заснути під час святочних промов”.

*

Майстер церемонії на святочному відзначуванні важливої події так представив головного промовця:

— “З нагоди нашого великого свята ми намагалися дістати на промовця якусь велику світощ. Але помимо наших найбільших старань, нажаль, ми мусіли вдово-

літися професором Миколою Чирським, якого зрештою ви всі добре знаєте”.

*

Вже всі гості сиділи за столами і ждали на почесних гостей парадного обіду, а зокрема єпископа. І от відчиняються головні двері і входять почесні гості. Першим входить єпископ. Майстер церемонії закликає всіх гостей:

— “Прошу всіх встати і вшанувати нашого дорогого гостя, Екселенцю Кир Максима однохвилинною мовчанкою”.

*

Господар на бенкеті підходить до пані Савчин і каже:

— “Я б вам же наляв келішок коняку, але знаю, що ви є головою Антиалькогольної Ліги”.

— “О ні, я не є головою Антиалькогольної Ліги, я натомість є головою Ліги Моральності”, — спростовує дама.

— “А бачите, бачите! Я знов, що я чогось вам не повинен був пропонувати”.

*

У Львові на великому принятті ведуться групами розмови. В одній групі зійшла мова про Шевченка. Одна елегантна пані з цієї групи, але умово обмежена, захотіла взяти участь в розмові, і каже:

— “Як вчора рано я їхала трамваєм число п'ять через ринок, на ринку, подумайте, до нього всідає сам Шевченко...!”

Всі в групі збентежено затихли. Ще якийсь час посиділи і розпращалися. По дорозі до хати муж цієї дами звертається до неї поірітовано:

— “Я ж тобі казав, що як ти не знаєш про що говориш, тоді краще мовчи і не компромітуйся”.

— “Ну, а що ж такого злого я сказала?” — запитує дама.

— “Та подумай, глупа, що ти сказала. Всі знають, що трамвай число п'ять через ринок не йде”.

ПРО НАУКОВЦІВ

*

Американський науковець раз відвідав Нілса Бора, фізика нагородженого нагородою Нобля, і був заскочений, що в його робітні над бюрком висіла кінська підкова. Американець сказав:

— “Пане Бор, ви як поважний науковець, хіба не вірите, що підкова приносить щастя?”

На це Бор:

— “Розуміється, що я в це не вірю. Але мені сказано, що вона приносить щастя, байдуже чи ви в це вірите, чи ні”.

*

Великий вчений Карло Фридрих Гаус стеріг своєї дружини, яка лежала в другому покої дуже хвора. В кінці йому прийшла на думку якась математична проблема, і він став її розв'язувати рівняннями і діяграмами.

У міжчасі служащий підійшов до нього і сказав:

— “Пане Гаус! Ваша дружина вмирає!”

На це Гаус, не відводячи своїх очей від діяграммів:

— “Добре, добре! Скажіть її тільки, щоб вона заждала, поки я не скінчу обрахунку”.

*

Двадцятого липня 1969 року американці досягнули великого успіху. Вони висадили першу людину на місяці. Один жид каже до приятеля американця:

— “Це великий осяг, але Ізраїль його перевищить. Ми з Ізраїлю вишлемо експедицію на сонце”.

На це американець:

— “На сонце? Та як? А горяч і радіяція?”

На це жид:

— “О! Ми жиди не є дурні. Ми вишлемо експедицію ніччю”.

*

Науковці різних націй взялися писати студії про слонів.

Німець написав величезну три-томову роботу під наголовком “Коротке введення у студію про слона”. Француз написав малу книжку під наголовком “Слон і його любовне життя”. Англієць видав гарно ілюстровану книжку “Про полювання на слонів у глибокій Африці”. Американець написав підручник “Як вирощувати слонів на вашому подвір’ї для втіх і доходу”. Поляк написав студію під наголовком “Слон і Річпосполита Польська”. А жид виготовив гострий памфлет “Слон і Антисемітизм”.

*

Науковець приходить до дому і каже своїй дружині:

— “На твої уродини маю для тебе велику несподіванку”.

— “О! Це дуже цікаво. А що таке?”

На це муж:

— “Я назвав один вірус твоїм ім’ям”.

*

Що вільно і що заборонено.

В Німеччині все законом заборонено, хіба що законом дозволено.

У Франції все законом дозволено, хіба що законом заборонено.

В Італії все законом дозволено, навіть це, що законом заборонено.

В СРСР було все законом заборонено, навіть і це, що було законом дозволено.

ПРО МОДЕРНЕ МИСТЕЦТВО

*

На мистецькій виставі модерного мистецтва стойть один його любитель перед картиною тільки білого полотна. Він питає мальра, що образ представляє.

— “Корови на пасовиську”, — відповідає мальр, навіть не закнувшись.

— “Але ж я тут не бачу жодної трави”, — зауважує глядач.

— “Їх корови випасли”, — об'яснює модерний мистець.

— “Але ж я тут не бачу також жодних корів”, — зауважує любитель мистецтва.

— “А що ж корови тут мають робити на місці, де немає трави. Вони пішли геть”, — фахово і поважно відповідає мальр.

*

Висить на виставці модерний образ — велика округла чорна пляма на білому тлі і в гарних рамах. Ненадійно біжить до нього його мальр і в розпуші кричить:

— “Вони тут повісили мій образ горою вділ”.

Образ перевішено на домагання так званого мистця, але округла чорна пляма на білому тлі осталася такою самою.

*

Малий хлопчик питає матері:

— “Мамо! Чому мальрі підписують свої образи?”

— “А це тому, щоб люди їх не вішали горою вділ, або догори ногами”, — відповідає поважно матір.

*

Батько хвалиться картинами своєї дочки, зокрема “Заходом сонця”, кажучи, що вона студіювала малярство закордоном. А його приятель йому на це:

— “Хиба, що за кордоном, бо я у нас такого заходу сонця ніколи не бачив. Воно якось ніби до гори ногами”.

*

Один елегантний пан оглядає малярську виставку з наміром купити картину до вподоби, але чомусь не може рішитися. Вкінці один з продавців звертається до нього і запитує:

— “Може б ви бажали оглянути образи нагих жінок? Прошу до другої кімнати”.

На це покупець?

— “Hi! Дуже дякую, я жіночий лікар”.

*

На великому балю інженер Керницький сидить біля бари, а біля нього сидить дуже видекольтована дама з великим б'юстом. Інженер поглянув на даму кілька разів і вкінці вона йому каже:

— “Чого ви, інженере, так подивляєте мій декольт?”

На це інженер:

— “Нічого! Тільки собі думаю, що такі велики жіночі груди я ще дитиною бачив у моєї мамки, котра мене кормила”.

*

Спадковість означає, що як ваш дідо не мав дітей, і ваш батько не мав дітей, це значить, що і у вас їх не буде.

*

Повздержність є добра, як що її практикується стримано.

*

— “Ти знаєш, друже, що сталося? Маю велику неприємність, — каже один письменник другому. — Мій син вкинув в піч машинопис моєї останньої повісті”.

- “А скільки ж син має років?”, — питав другий.
- “Три”, — відповідає запитаний.
- “Що? Тільки три і вже вміє читати?”

ПРО НАШІХ ЗВІРЯТ

*

Іде собі свинка подвір'ям і плаче. Її напротів виходить пес Бровко. Побачив її сльози і питає:

— “Чого ви плачете, пані Свинко?”

А вона йому відповідає:

— “Тай чому ж мені не плакати? Люди мною так понівіряють. Хтось з них не додержить слова, зараз кажуть: “От свиня”. Хтось когось оббреше, знова таке називають свинством. Хтось когось обшахрує, знову його називають свинею, або кажуть: “От, свинство”.

Чи це чесно? Я не ломлю слова, не брешу і нікого не обшахровою. Чому люди вибрали собі мене на жертву?”

Пес Бровко задумався. Сів на задні лапки і згодом каже:

— “Пані Свинко! Я вам співчуваю. Таке відношення людей до вашої особи, це є направду свинство”.

*

Сусід відвідує сусіда: бачить, що сусід грає в шахи з пском. Пес дуже уважно думає і робить потягнення фігурами. Коли зробить добре потягнення, від часу з радості коротко загавкає. Гість з зачудуванням каже:

— “Диви, диви! Якого ви мудрого маєте собаку!”

На це господар:

— Не такий вже він мудрий. На п'ять ігор він виграв тільки дві, а я три”.

*

Повторяється подібна історія. Сусід заходить до сусіда і бачить, що господар, його дружина і їхній пес грають в карти. Сусід не може начудуватися і каже:

— “Але ж це мудрий пес, що вміє грати в карти”.

На це господар відповідає:

— “Не такий цей пес мудрий. Як тільки дістане добру карту, зараз починає махати хвостом і ми вже все знаємо”.

*

Степан, сидячи в кіно, зауважив, що перед ним сидить якийсь незнайомий зі собакою і що собака пильно слідкує за акцією фільму і часом весело гавкає при гумористичних сценах.

Степан нахиляється до незнайомого і йому каже:

— “Перепрошую! Але я не можу поняти заховання вашого пса, що так пильно стежить за змістом?”

А незнайомий на це:

— “Я теж не можу цього зрозуміти. Бо Бровкові зміст книжки для цього фільму цілком не подобався”.

*

Горпина скоро втікає від собаки, що біжить за нею і дуже голосно гавкає. Клім кличе за нею:

— “Чому так дуже боїшся і так скоро втікаєш? Ти ж знаєш, що пси що гавкають, не кусають”.

— “Я це знаю, знаю, — відповідає Горпина в бігу, — але чи цей пес це знає?”

*

Максим заходить до корчми і бачить, що за барою сидить великий пес і п'є горілку, а на сусідній канапі лежить кіт і дивиться на собаку. По кількох хвилинах пес встає і каже:

— “Дякую і до побачення всім!” — і відходить.

Максим є докраю зачудований, каже до власника бари:

— “Чи ви чули? Чи ви чули? Цей пес говорив людським голосом”.

На це власник бари:

— “Не будьте наїvnі. Чи ви не знаєте, що пси не говорять?”

— “Але я чув, як собака сказав: ‘Дякую і до побачення всім’”.

— “О! Ви це думаете. Це не пес сказав, а цей батярина кіт. Цей кіт є черевомовцем”.

РЕКЛЯМА

*

Чому ви маєте десь іти, щоб вас там ошукали?
Заходіть перше до нас.

*

Інші підприємства роздирають вам ваше вбрання машинами. Заходіть до нас. Ми це робимо осторожно руками.

*

Ви маєте нагоду, щоб в нашому заведенні вам негайно прокололи вуха і дали вам до хати ще одну додаткову пару.

*

В нас дістаните знамениті машинки до припечування хліба, так звані товстери. Вони автоматично спалюють кромки хліба.

*

Маємо пса на продаж. Він все єсть, а зокрема дуже любить дітей.

*

Шукаємо мужчини для опіки над коровою, яка ні не п'є, ні не курить.

*

Неписьменні, коли глядите за допомогою, зараз до нас напишіть.

*

Висвітлюємо фільм “Адам і Єва” з участю тисячів людей, акторів і статистів.

*

Заміняємо тещу за пса. Пес може бути скажений.

*

Щоби збільшити скількість передплатників, один часопис забезпечував кожного, хто заплатив передплату рік наперед. Згодом в ньому поміщено таке рекламове оголошення:

“Вчора пан Михайло Роздольський заплатив річну передплату на наш часопис і зараз дістав від нас забезпечення. Повертаючи додому, його переїхало авто, розшибло йому голову і поломало ребра. Опинившись у лічниці, він зараз дістав 1000 доларів уbezпечення. Отже спішіться із замовленням нашого часопису. Може і ви матимете таке щастя”.

*

Іде Іцко містом і над шевською робітнею бачить рекламовий образ: великий мускулярний силач роздирає черевик. Шкура дретьється, але зшиті нитки тримаються і не рвуться. Під образом є напис: “Розідреш черевик, але не розпореш”.

Іцкови дуже це подобалося і він постановив і собі в склепі урядити таку рекламу. Він замовив її собі у маляра і по тижневі повісив такий образ над входом: силач черкає сірник, який зломався, а над цим напис: “Зломиш, а не засвітиш”.

*

До склепу приняли хлопця на продавця. Хлопець не мав практики. Приходить покупець і питає за колумбійською кавою, а він відповідає:

— “В нас такої не має”, — і відходить.

Другий покупець питає за китайським чаєм. Хлопець знову відповідає, що в склепі такого не має. І це повторилося кілька разів. Вкінці власник склепу кличе хлопця і йому каже:

— “Ти так не роби. Не відстрашуй покупця. Як покупець питается за колумбійською кавою, так йому скажи, що ми не маємо колумбійської, але в нас є дуже добра турецька та бразилійська кава. Або, якщо покупець питается за китайський чай, ти вибачся і скажи: ‘Даруйте, ми китайського чаю не маємо, але маємо індійський чай’, і покупець його купить”.

Хлопець сказав, що він науку зрозумів.

Приходить покупець і питає за туалетний папір, а хлопець йому каже:

— “Даруйте, в нас туалетного паперу не має, але ми маємо дуже добрий глянсовий папір”.

АБСУРДАЛЬНІ СКАЗАННЯ

*

Якщо б Шевченко жив сьогодні, він напевно обернувся б у гробі.

*

Я б собі бажав, щоб араби і жиди полагодили свої розходження, як дійсні католицькі джентелмени.

*

Харч у цьому ресторані є жахливий, а подані порції куди є замалі.

*

Прошу приняти мою резигнацію. Я не хочу належати до товариства, яке згідне мати мене своїм членом.

*

Я не хочу бути мільйонером. Я тільки хочу жити як мільйонер.

*

Я вмію держати секрет. То тільки люди, яким я його розповідаю, не вміють його держати.

*

Найкращим лікарством на безсонність — це добре виспatisя.

*

Я дуже добре собі пригадую, що я про це забув.

*

Це є найбільше нечувана вістка, про яку я коли-небудь чув.

*

Даруйте мені, що я вам не відповів на листа, але я був такий занятий невідповідням на листи, що в мене не стало часу вам не відповісти.

*

Комітет рішив будування нової тюрми. Рішено будувати нову тюрму з матеріалів розібраної старої тюрми. Рішено вживати стару тюрму, аж поки нова не буде збудована.

*

Я завтра скажу вам мое остаточне “може”.

*

Для вашої інформації, хочу вас запитати питання.

*

Я не завжди можу мати рацію, але я ніколи не є неправий.

*

Життя кавалера не є життям для самітнього мужчини.

*

Коли б я сьогодні міг померти, я б був хіба найщасливішою людиною поміж живими.

*

Кольорове телебачення? Я в це ніколи не повір’ю, поки не побачу цього чорне на білому.

*

Це не диво, що сюди ніхто не приходить; тут є завелика юрба народу.

*

Усне домовлення не є варте цього куска паперу, на якому воно є списане.

*

Що я собі бажаю, це повно успіхів і жодної відповіданості.

*

Климе! Продовжуй свою добру роботу, але мене не проси, щоб я тобі допомагав.

*

Я найбільше люблю таку небезпеку, якій я можу приглядатися з безпечного місця.

*

Жінка була б куди більше чарівною, якщо б можна було впасти в її обійми, не попадаючи в її руки.

ЗМІСТ

Передслово.....	5
1. З більшовицького гумору	7
2. Про жидівський дотеп.....	23
3. Про наших отців духовних і монахинь.....	54
4. Про мужчин	68
5. Про жіноцтво.....	92
6. Про молодят.....	106
7. Про наших дітей.....	111
8. Про лікування	123
9. Про політику.....	132
10. Про військові справи.....	139
11. Про наші бенкети і святкування.....	140
12. Про науковців.....	142
13. Про модерне мистецтво	145
14. Про наших звірят.....	148
15. Реклама	151
16. Абсурдальні сказання	154

